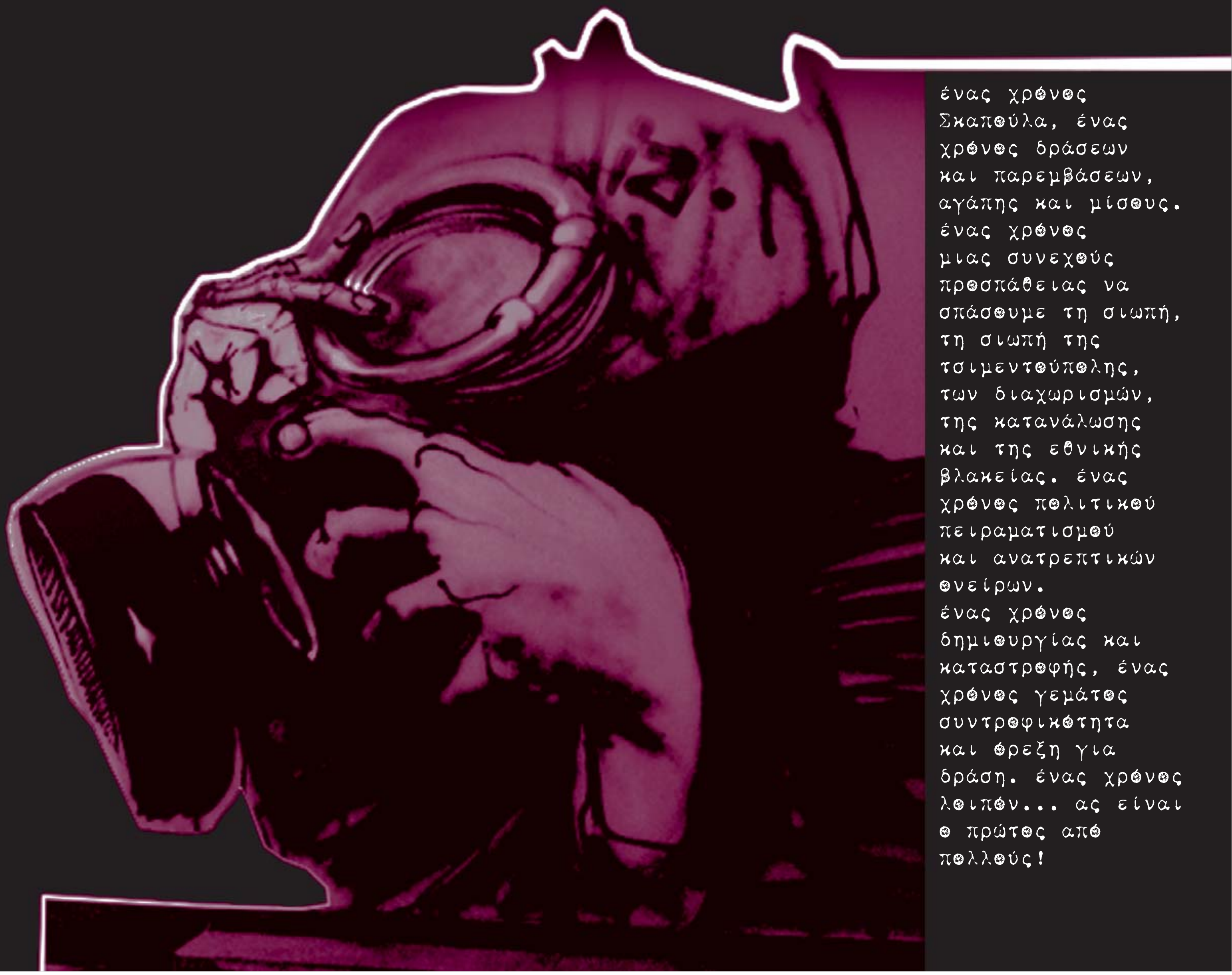
ΣΚΑΠΟΥΛ4 ATTACK

αυτοοργανωμένο μαθητικό περιοδικό

διανέμεται με ελεύθερη συνεισφορά

τέταρτο τεύχος - φεβρουάριος 2012

ένας χρόνος Σκαπούλα, ένας χρόνος δράσεων και παρεμβάσεων, αγάπης και μίσους. ένας χρόνος μιας συνεχούς προσπάθειας να σπάσουμε τη σιωπή, τη σιωπή της τσιμεντούπολης, των διαχωρισμών, της κατανάλωσης και της εθνικής βλακείας. ένας χρόνος πολιτικού πειραματισμού και ανατρεπτικών ονείρων. ένας χρόνος δημιουργίας και καταστροφής, ένας χρόνος γεμάτος συντροφικότητα και όρεξη για δράση. ένας χρόνος λοιπόν... ας είναι ο πρώτος από πολλούς!

website: skapoula.espivblogs.net
επικοινωνία/συμμετοχή/ανώνυμες απειλές: skapoula@espiv.net

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

about

Το περιοδικό Σκαπούλα είναι ένα αυτοοργανωμένο μαθητικό εγχείρημα για την προώθηση των ελευθεριακών ιδεών. Εκδίδεται από συνέλευση όπου όλες οι αποφάσεις λαμβάνονται από κοινού χωρίς οποιαδήποτε μορφή ιεραρχίας. Ο αντί-ιεραρχικός μας χαρακτήρας αντικατοπτρίζει την αντίσταση προς οποιαδήποτε μορφή εξουσίας προωθώντας πρακτικές αυτοοργάνωσης και συλλογικότητας. Τασσόμαστε ενάντια σε κάθε είδους διακρίσεις, και βρισκόμαστε σε κάθετη ρήξη με τον κομματικό θεσμό και τους «καθοδηγητές» και «σωτήρες» της κοινωνίας. Ότι κάνουμε είναι σύμφωνα με τις δικές μας ικανότητες και αρνούμαστε κάθε είδους καλοθελητές και σπόνσορες.

ΧΩΡΙΣ ΣΠΟΝΣΟΡΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΚΕΡΔΟΣ
DIY ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΣΚΑΠΟΥΛΑ...

Editorial

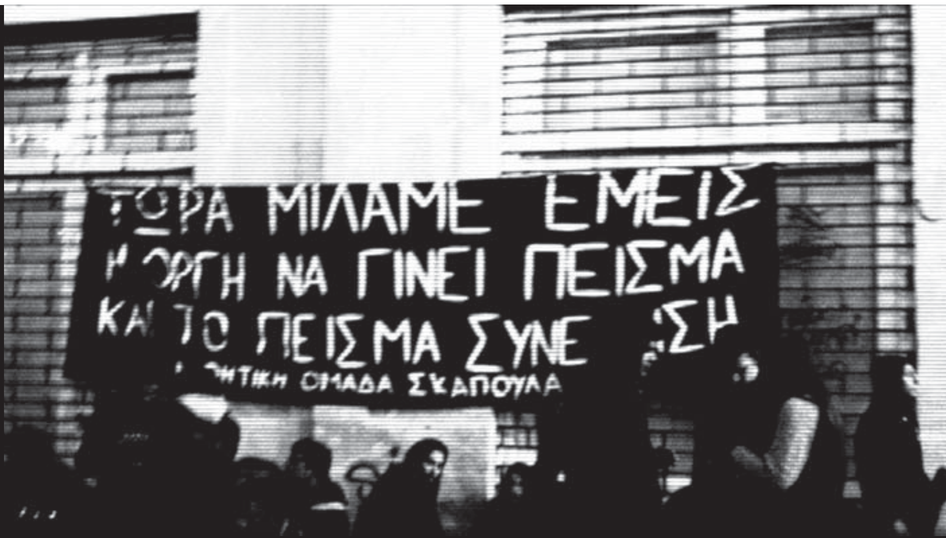
Ένας χρόνος Σκαπούλα, και καιρός ήταν να γραφτεί και κανένα editorial. Είπαμε να αφήσουμε την καφρίλα στην άκρη και να κάνουμε την αρχή με αυτό το τέταρτο τεύχος. Ένας χρόνος λοιπόν, ένας χρόνος δράσεων και παρεμβάσεων, πολιτικού πειραματισμού και ζύμωσης, συζητήσεων και δοκιμών, συντροφικότητας, αλληλεγγύης και δράσης, και είμαστε ακόμα εδώ. Και πριν ξεχαστούμε, κλείνουμε και τα 3000 φύλλα της περιοδικάρας μας.

Η Σκαπούλα ξεκίνησε από κλειστές συνελεύσεις, τέλη του 2010, όπου κάποιοι μαθητές αποφασίσαμε και συνδιαμορφώσαμε τον αρχικό της χαρακτήρα. Το πρώτο τεύχος του περιοδικού κυκλοφόρησε τον Φλεβάρη του 2011, και από τότε έχουμε τυπώσει ακόμα 3 τεύχη, προκηρύξεις και μπροσούρες, ως απόπειρες παρεμβατικής δράσης, έχουμε οργανώσει το αντιμιλιταριστικό φεστιβάλ του περασμένου Ιούνη, το Σκαπούλα Φεστ του Σεπτέμβρη, την πορεία στις 2/12, διάφορα ανοιχτά πάρτυ και αρκετές συνελεύσεις. Και συνεχίζουμε!

Η Σκαπούλα είναι μια ανοιχτή μαθητική συλλογικότητα, που αντιλαμβάνεται την ανάγκη για κριτική στο εκπαιδευτικό σύστημα ως μέρος μιας ιεραρχημένης κοινωνίας και που προωθεί την αντίσταση στους σχολικούς χώρους. Με τη δράση μας, θέτουμε έμπρακτα το πρόταγμα αντιιεραρχικών μορφών κοινωνικής οργάνωσης και προσπαθούμε να δημιουργήσουμε τις υποδομές που θα επιτρέψουν την ανάπτυξη μιας ελευθεριακής τάσης, μέσα και έξω από τα σχολεία.

Όμως προσπαθούμε επίσης να προκαλέσουμε ρήγματα στη λογική των ρόλων που μας έχει μοιράσει το σύστημα, που θέλει τους μαθητές αποκομμένους από την υπόλοιπη κοινωνία. Γι' αυτό καταπιανόμαστε και με πολλά ζητήματα που δεν αφορούν αποκλειστικά τη σχολική κανονικότητα. Αντιλαμβανόμαστε τη θέση μας, ως σημερινοί μαθητές και μελλοντικοί εργαζόμενοι (αν και με την όλη κατάσταση μάλλον άνεργοι θα' μαστε... στο μέλλον μόνο ο Τσακ Νόρις θα

βρίσκει δουλειά όπως το πάμε) ως μέρος μιας εκπαιδευτικής διαδικασίας που προσπαθεί να αναπαράγει συνεχώς τις εξουσιαστικές σχέσεις καταπιεστή-καταπιεζόμενου και αφεντικού-δούλου.

Η Σκαπούλα δεν πουλιέται, δεν έχει αντίτιμο. Προφανώς η οικονομική ενίσχυση είναι σημαντική, όπως εξίσου σημαντικό είναι να είμαστε συνεπείς στις επιλογές μας, και έτσι οι σκέψεις, οι αξίες, οι ιδέες και τα όνειρα μας δεν μπορούν να γίνουν εμπόρευμα. Γι' αυτό και η Σκαπούλα μοιράζεται, δωρεάν, με την επιλογή για ελεύθερη συνεισφορά σε όποιον νιώθει πως αυτή η προσπάθεια αξίζει να συνεχιστεί. Αυτή μας η επιλογή, δηλαδή ενός εγχειρήματος αυτοχρηματοδοτούμενου, που βασίζεται στην εθελοντική συνεισφορά συχνά κάνει κάποιους να αναρωτιούνται που βρίσκουμε τα λεφτά, ποιος κρύβεται πίσω από τη Σκαπούλα, ποιος την υποκινεί, και άλλα ευφάνταστα. Έχουμε να πούμε λοιπόν, πως η Σκαπούλα χορηγείται και διευθύνεται από τους X-men, τον Darth Vader, την ΜΙΤ, τον Voldemort, την Μοσάντ και τον παπουτσωμένο γάτο. Τι λέτε ρε?!

Τέλος πάντων. Μπαίνουμε σε μια νέα εποχή, όπου όσοι αντιστέκονται βρίσκονται συνεχώς στο στόχαστρο, και η καταστολή εναντίον μας αναμένεται να αυξηθεί σημαντικά. Τι η εκλογή του Γιωρκάτζη (για όσους από μας είμαστε Λευκωσία), τι η επερχόμενη προεδρία της Κύπρου στην Ε.Ε., σίγουρα θα προσπαθήσουν μια «κάθαρση» στις μεγάλες πόλεις, για να κτίσουν τη βιτρίνα της – και καλά – ευρωπαϊκής πρωτεύουσας. Μετανάστες, αντιεξουσιαστές και γενικότερα νεολαίοι με συνείδηση είναι τα κυριότερα εμπόδια του σχεδίου για μια αποστειρωμένη (ιδεολογικά και εμφανισιακά) χώρα. Έχουμε να τους πούμε πως γενικά, το προβληματάκι με εμάς είναι πως φυτρώνουμε εκεί που δεν μας σπέρνουν, και πως ότι και να γίνει θα είμαστε αγκάθι στα σχέδια τους.

Αυτά λοιπόν! Ήμασταν και θα είμαστε εδώ, πάντα επιδιώκοντας την επικοινωνία και την επαφή με όσους προτιμούν να είναι η άμμος και όχι το λάδι στα γρανάζια του συστήματος. Μπροστά στο μέλλον που φαντάζει καταδικασμένο, μπροστά στο όραμα του τέλους που όλο και πλησιάζει, επιλέγουμε μονοπάτια αξιοπρέπειας, αντίστασης και συνείδησης. Και όσο για τον ένα μας χρόνο: ας είναι ο πρώτος από πολλούς!

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ

Σκαπουλάριοι/Σκαπουλάριες, Φλεβάρης 2012

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Η ύλη αυτού του τεύχους κλείνει γύρω στις 17 φλεβάρη, όσα δημοσιεύονται είναι μέχρι αυτή τη χρονική περίοδο.

Νέα μέτρα στην Ελλάδα (12/2)

Ψηφίστηκαν την κυριακή 12/2 νέα μέτρα στην Ελλάδα, που, ανάμεσα σ' άλλα, χαμηλώνουν τον βασικό μισθό στα 450 (!) ευρώ. Όλα αυτά ενώ στους δρόμους γύρω απ' τη βουλή και στις υπόλοιπες πόλεις της Ελλάδας γίνονταν κάποιες από τις σφοδρότερες συγκρούσεις των τελευταίων χρόνων.

Πραγματοποιήθηκαν πολλές καταλήψεις, όπως στο κτίριο της Νομικής Αθηνών, το δημαρχείο του Ρεθύμνου, το δημαρχείο Χολαργού, το υπουργείο υγείας, η περιφέρεια Χανίων, το Ολύμπιον στη Θεσσαλονίκη και πολλά άλλα.

Επίσης ενδιαφέρον είναι η αύξηση της καταστολής, είτε με προληπτικές συλλήψεις και προσαγωγές, είτε με τη δημοσίευση φωτογραφιών στο ίντερνετ από την αστυνομία μαζί με παράκληση για ρουφιανιές, είτε ακόμα με διακοπές ρεύματος στα κτίρια όπου στεγάζονται οι σέρβερ του αθηναικού indymedia (athens.indymedia.org) σε μια προσπάθεια διακοπής της αντιπληροφόρησης.

Συγκρούσεις στη Ρουμανία του ΔΝΤ (μέσα γενάρη)

Ενημέρωση από συντρόφους/ισσες:
Τα τελευταία χρόνια στη Ρουμανία δεν υπήρξε καμμία παρόμοια ισχυρή λαϊκή αντίδραση ενάντια στο ΔΝΤ, στις περικοπές θέσεων εργασίας και στους νόμους που επιβάλλουν την κοινωνική εξαθλίωση. Μέχρι χθες, οι περισσότερες κινητοποιήσεις μετά την κρίση ήταν είτε ανεμικές, με επικεφαλής τα επίσημα γραφειοκρατικά συνδικάτα, είτε περιορίζονταν στις κατηγορίες που πλήττονταν άμεσα από τις κάθε φορά νομοθεσίες (συνταξιούχοι, νέες μητέρες, δημοσίοι υπάλληλοι στην καθαριότητα κλπ). Δεν υπήρχε μέχρι χθες κάποια σοβαρή αλληλεγγύη από την υπόλοιπη κοινωνία προς όσους κάθε φορά κινητοποιούνταν.

Αυτό όμως που συμβαίνει τώρα είναι πρωτόγνωρο: ένα διάχυτο αίσθημα αλληλεγγύης, η αντιμετώπιση των κοινωνικών προβλημάτων από κοινού, η κοινή αντικυβερνητική οργή και η αγανάκτηση ενάντια στην αστυνομική καταστολή. Η άμεση αιτία των διαμαρτυριών ήταν η πρόσφατη κυβερνητική πρωτοβουλία ιδιωτικοποίησης της δημόσιας υγείας, η οποία αρχικά προκάλεσε μια ψευδο-δημόσια συζήτηση (ως επί το πλείστον ένας κυβερνητικός μονόλογος σχετικά με την αποτελεσματικότητα των ιδιωτικών ασθενοφόρων, την αναγκαιότητα για ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες, κλπ...).

Υπάρχει βέβαια ένα στοιχείο πίστης στην αλλαγή μέσω εκλογών, από την άλλη μεριά όμως υπάρχει ένα ελπιδόφορο και διαρκώς διευρυνόμενο πεδίο κοινωνικών αιτημάτων, εν μέσω οδομαχιών και δακρυγόνων.

Επίσκεψη Νετανιάχου στην Κύπρο 16/2

Ο πρωθυπουργός του Ισραήλ Νετανιάχου ήρθε στην Κύπρο στις 16/2 για συζητήσεις γύρω από το φυσικό αέριο & τη συμμαχία του κυπριακού κράτους με το Ισραήλ.

Πραγματοποιήθηκε πορεία αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους από περίπου 50 άτομα, κυρίως του αντιεξουσιαστικού χώρου. Ξεκίνησε από το χώρο στάθμευσης δίπλα στην ΠΑΣΥΔΥ, πέρασε απ' την ισραηλινή πρεσβεία και τερμάτισε στο προεδρικό όπου παραμείναμε για κανένα μισάωρο φωνάζοντας συνθήματα και αναρτήθηκε και το πανό που έγραφε "Μετά το ολοκαύτωμα, το χειρότερο πράγμα που συνέβη στους εβραίους είναι η ίδρυση του ισραηλινού κράτους" που κρατούσαμε και στην πορεία.

Πολλή αστυνομία ειδικά αν αναλογιστούμε το μέγεθος της πορείας, γενικά σε όλο το κέντρο της Λευκωσίας, μέχρι και ελικόπτερο πετούσε σχετικά χαμηλά από πάνω μας με προβολέα! Δυστυχώς ο Νετανιάχου δεν φάνηκε καθώς το πρόγραμμά του δεν είχε γίνει γνωστό.

Ειδήσεις / αφιερωμένες σε όσους μοστράρουν την παλαιστινιακή μαντήλα για μόδα ή κλαψουρίζουν για την τουρκική κατοχή και μετά υμνούν το τρομοκράτος του Ισραήλ

Τέλη γενάρη: ο 16χρονος Μαχμούτ Ομάρ Φακέ συνελήφθη από ισραηλινούς στρατιώτες διότι βρισκόταν κοντά στο τείχος του απαρτχέιντ, τον πυροβόλησαν με πλαστικές σφαίρες, του έσπασαν τα πόδια, τον έσυραν από ανακριτήρια και νοσοκομεία, χτυπώντας και βασανίζοντας τον καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής, τελικά μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο και μετά σε φυλακή, όπου κρατήθηκε για παραπάνω από δύο βδομάδες, πάλι με βασανισμούς και τελικά αφέθηκε ελεύθερος με εγγύηση και περιμένει τη δίκη του...

Ενώ, λίγο νωρίτερα, αρχές γενάρη: στις 9 του γενάρη, το ισραηλινό κράτος πέρασε νόμο για να αποτρέψει την είσοδο "λαθρομεταναστών" στη χώρα. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το νόμο αυτό, όποιος μπει στη χώρα χωρίς άδεια θα φυλακίζεται για τρία χρόνια χωρίς δίκη και θα συμπεριλαμβάνονται και ανήλικοι και οικογένειες. Παράλληλα, όποιος τολμήσει να βοηθήσει τους "λαθρομετανάστες" αφότου εισέλθουν στη χώρα μπορεί να φυλακιστεί για μέχρι και 15 (!) χρόνια. Οι "λαθραίοι" άνθρωποι τους οποίους στοχεύει το νομοσχέδιο είναι κυρίως πάμφτωχοι μετανάστες που έρχονται από το Σουδάν και την Αίγυπτο.

... το πήρατε το μήνυμα ρε υποκριτές? Ή είναι ανάγκη να συνεχίσουμε? Και πραγματικά, έλεος πια με τους σιχαμένους "αντικατοχικούς" που μας πρήζουν συνεχώς για ανθρώπινα δικαιώματα αλλά μόλις μυρίσει πετρέλαιο ορμάνε σαν τις μύγες που βρήκαν σκατά...

Ενημέρωση από τα γεγονότα στην Ελλάδα, 12/2

Αναδημοσιεύουμε το κείμενο των Ανυπάκουων Μαθητών Χαιδαρίου, ως κομμάτι του λόγου των εξεγερμένων που έδρασαν αυτές τις μέρες...

Η συγκυβέρνηση εθνικής "σωτηρίας", που στηρίζεται από τα κόμματα του ΠΑ.ΣΟ.Κ, της Νέας Δημοκρατίας και τους ΛΑ.Ο.Σ., προχώρησε για μια ακόμη φορά σε εκτεταμένη επιχείρηση τρομοκράτησης του λαού. Την Κυριακή 12 Φλεβάρη, πραγματοποιήθηκε μια από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις στην Αθήνα, έξω από την Βουλή, την ώρα της συζήτησης του Μνημονίου(ΙΙ) . Αυτές τις ημέρες, βιώνουμε μια πρωτοφανή, βάρβαρη επίθεση ενάντια στα δικαιώματά μας, που είχαν κατακτηθεί με αίμα από τους προγόνους μας. Την επίθεση αυτή την δεχόμαστε από το κράτος, το κεφάλαιο, το Δ.Ν.Τ. , την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Από την κυβέρνηση είναι εμφανής ο φόβος τους προς το λαϊκό κίνημα, το οποίο ολοένα και αυξάνεται, απεργεί, διαδηλώνει και οργανώνεται στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές. Είναι αγχωμένοι από την οργή που νιώθει ο κόσμος εναντίον τους. Αυτό βέβαια, δεν είναι δύσκολο να φανεί. Είναι πλέον σύνηθες φαινόμενο,σε κάθε μεγάλη κινητοποίηση του λαού, να επιστρατεύονται εκατοντάδες αστυνομικοί, οι οποίοι μόλις λάβουν την εντολή, είναι έτοιμοι να πνίξουν τον κόσμο στα χημικά!!

Με αυτόν τον τρόπο,δείχνουν πως δεν παλεύουν ενάντια στους δανειστές,όπως μας λένε,αλλά έχουν άλλον αντίπαλο. Εχθρός τους είναι ο λαός. Την Κυριακή,ενώ είχε συγκεντρωθεί πλήθος κόσμου έξω απο το Κοινοβούλιο,δείχνοντας την αντίθεσή του στα νέα μέτρα που επιβάλλονται,εις βάρος του. Οι εξουσιαστές μας,φοβόντουσαν τον κόσμο ο οποίος παρέμενε στους δρόμους αλλά και όσους συνέρρεαν στη συγκέντρωση κατά δεκάδες. Έτσι, ήρθε η ώρα να αναλάβουν δράση οι προστάτες του πολίτη, οι αστυνομικοί!! Αρχικά όλη η περιοχή γύρω από τη Βουλή γέμισε με καπνούς από τα δακρυγόνα και τα χημικά, αναγκάζοντας τον κόσμο να καταφεύγει στα γύρω στενά. Τότε επιστρατεύτηκε η επίλεκτη (!) ομάδα ΔΕΛΤΑ,η οποία εφορμούσε στα στενά με τα μηχανάκια και έπεφταν πάνω στον κόσμο. Το αποτέλεσμα που ήθελαν,το πέτυχαν,αφού το Μνημόνιο (ΙΙ) ψηφίστηκε. Το περίεργο(?) της υπόθεσης ήταν η σιγή των ΜΜΕ για την μεγαλειώδη αυτή συγκέντρωση..Κάποιοι έκαναν λόγο μέχρι και για 1 εκατομμύριο κόσμο στους δρόμους,ενώ η τηλεόραση και τα φερέφωνα του κράτους,οι δημοσιογράφοι μιλούσαν για 30 χιλιάδες. Επικεντρώθηκαν για άλλη μια φορά στους 30(!!) κουκουλοφόρους που "έσπαγαν " και "λεηλατούσαν", σαν να είχαμε επέλαση των βαρβάρων! Και πάλι όμως έπεσαν έξω! Και πάλι έκρυψαν την αλήθεια! Κανείς από αυτούς δεν ανέφερε τον πραγματικό αριθμό των ανθρώπων που διαμαρτύρονταν με τον τρόπο τους! Στους δρόμους της Αθήνας, βρίσκονταν εκατοντάδες διαδηλωτές, πνιγμένοι από θυμό και οργή, καίγοντας οτιδήποτε θυμίζει πως ζούμε σε μια καπιταλιστική κοινωνία όπου κυριαρχεί η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Τελικά το σχέδιο του κράτους πέτυχε. Το λαϊκό κίνημα υποτιμήθηκε στα μάτια όσων δεν κατέβηκαν στο δρόμο και παρακολούθησαν τα γεγονότα πίσω από μια οθόνη. Η συμβολή της Αστυνομίας ήταν ολοφάνερη και αν μη τι άλλο αναμενόμενη... Οι "προστάτες " μας, έχουν αναλάβει το έργο της κατάπτωσης του ηθικού της κοινωνίας. Φορώντας τη στολή, νομίζουν πως μπορούν να επηρεάσουν τις ζωές μας..Είναι καθημερινά τα φαινόμενα, όπου κάνουν κατάχρηση της εξουσίας, ασκώντας βία εναντίον συνανθρώπων μας που ανήκουν σε μειονότητες, συνήθως μετανάστες ή άτομα που η κοινωνία έχει θέσει στο περιθώριο λόγω των συνηθειών τους.

Ας καταλάβουν οι "κύριοι" πως το κίνημα δεν πεθαίνει.. Μπορεί για κάποι διάστημα να θάβεται,αλλά αυτό ριζώνει βαθιά και ανεβαίνει πιο δυνατό,πιο μαχητικό,πιο αποφασισμένο να επιτύχει! Όσα δακρυγόνα και να μας πετάνε,μας πεισμώνουν περισσότερο,μας εξοργίζουν,μας αγριεύουν!! Είμαστε καταδικασμένοι και ταυτόχρονα αποφασισμένοι να νικήσουμε! Οργανωνόμαστε σε όλες τις γειτονιές, δημιουργούμε δυνατούς πηρύνες δράσης, αντίστασης και αλληλεγγύης!!

Η ΒΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ / ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΣΑΣ ΣΥΝΤΗΡΕΙ ΚΑΤΑΡΡΕΕΙ / ΟΙ ΗΜΕΡΕΣ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΡΗΜΕΝΕΣ / ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΠΟΥ ΔΙΝΟΥΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΟΙ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΑΣ,ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ / ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΘΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ / ΕΧΟΥΜΕ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΜΕ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΜΑΣ / ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ / ΑΝ ΟΧΙ ΤΩΡΑ,ΠΟΤΕ? / ΑΝ ΟΧΙ ΕΜΕΙΣ,ΠΟΙΟΙ? / ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ,ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ,ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ / ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ!

ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

για την αυτοοργανωμένη λογική στο χώρο του ποδοσφαίρου, παραδείγματα από άλλες χώρες

Το ποδόσφαιρο εδώ και δεκαετίες είναι το πιο δημοφιλές άθλημα στον κόσμο.
Εκατομμύρια άτομα παρακολουθούν τα τοπικά και ξένα πρωταθλήματα. Είναι ένα άθλημα όμορφο και ομαδικό, όμως στις μέρες μας είναι γνωστό για τα στημένα παιχνίδια, τους πληρωμένους διαιτητές και τα αστρονομικά ποσά που δίνονται στους ποδοσφαιριστές ενώ ένα μεγάλο ποσοστό του κόσμου ζει στα όρια της φτώχιας.

Το ποδόσφαιρο, που ήταν γνωστό ως το 'άθλημα της εργατικής τάξης' έχει πλέον γίνει κτήμα των ''ταλαντούχων'' ποδοσφαιριστών και των ''μεγαλομετόχων'' αφεντικών. Προφανώς ο καπιταλισμός δεν άργησε να ανακαλύψει και να εκμεταλλευτεί το ποδόσφαιρο, το οποίο (στην ανταγωνιστική του μορφή) έκαστε ήταν ένα όπλο της εξουσίας για τον αποπροσανατολισμό του λαού, και η εμπορικότητα και η μισθωτή δουλειά διείσδυσε σε αυτό που σήμερα ονομάζουμε μοντέρνο ποδόσφαιρο.

Το ποδόσφαιρο στην Κύπρο έχει μετατραπεί σε θλιβερή αντανάκλαση της κρατικής καταστολής και της κοινωνικής/πολιτικής σαπίλας: με ντέρμπι όπου εκατοντάδες μπάτσοι εξοπλισμένοι με κάθε λογής "αξεσουάρ" χρησιμοποιούν τα γήπεδα ως εργαστήρια δοκιμών όπου ότι θέλουν να εφαρμόσουν το περνάνε πρώτα από τα γήπεδα, πετροβολισμούς, ακόμη και εθνικιστικές οργανώσεις που χρησιμοποιούν τα γήπεδα και τις ομάδες τους ως μέσο για να προβάλουν τις παράλογες ιδέες τους, σηκώνοντας πανό που καλλιεργούν εθνικό μίσος, σβάστικες, κέλτικους και συνθήματα που προκαλούν αηδία σε όποιον τα βλέπει και τα ακούει. Ο κομματικός συρφετός βεβαία δεν δίστασε να τρυπώσει σε αυτό το διαφθαρμένο φιάσκο, ιδιαίτερα στην Κύπρο, όπου όλες σχεδόν οι ομάδες είναι κομματικοποιημένες.

Μέσα από αυτό το χάλι προβάλλει ένα πανέμορφο λουλούδι, το εναλλακτικό ποδόσφαιρο. Αν και λιγοστές, οι ομάδες που κινούνται σε αυτό τον τομέα, είναι μια σπίθα ελπίδας που με την βοήθεια του κόσμου θα φουντώσει, κάνοντας το ποδόσφαιρο αυτό που πρέπει να (και στην ουσία αυτό ήταν) είναι: ένα συλλογικό παιχνίδι όπου ο καπιταλισμός και η μισθωτή εργασία δεν είχε καμία θέση, μακριά από κάθε είδους διαχωρισμούς, χωρίς βρισιές και βία, όπου υπήρχε αυτό που ονομάζεται ομαδικότητα!

Στην Ελλάδα, οι αναρχικοί της Τούμπας δημιούργησαν μια ομάδα, με το όνομα Προοδευτική/Εκρηξη Τούμπας της οποίας οι αγώνες γίνονται χωρίς τα οποιαδήποτε επεισόδια και μέσα σε ειρηνικά πλαίσια.

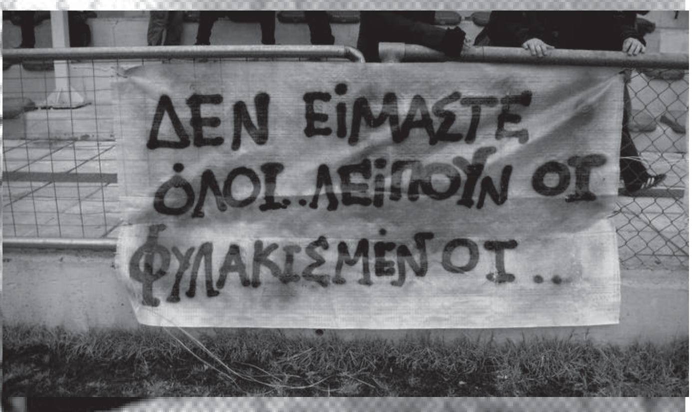
Έχουν ως χρώμα τους όχι το γνωστό μαυροκόκκινο, αλλά το μοβ, το οποίο συμβολίζει τον φεμινισμό, γι' αυτό και στις κερκίδες της Έκρηξης υπάρχουν πολλές γυναίκες και παιδιά. Όπως λένε αυτοί, όταν τελειώσει ένας αγώνας, όποιο και να είναι το αποτέλεσμα γιορτάζουν με μπύρες και τραγούδι.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι οι AnarchoKomuna από την Κρακοβία, στην Πολωνία, οι οποίοι μέσω της μη μισθωτής ανταμοιβής και μακριά από καπιταλιστικά ιδεώδη στην ομάδα τους θέλουν να πατάξουν τους εθνικούς και φυλετικούς διαχωρισμούς και το φασισμό, και να προβάλουν την ιδέα της ολικής ανεξαρτησίας του ανθρώπου και την ελευθερία του λόγου. Πιστεύουν πως με την συλλογική τους δουλειά μπορούν να δείξουν στον κόσμο την αξία της ελευθερίας και της ισότητας.

Τώρα για το τι γίνεται στην Κύπρο; Βασικά...τίποτα, οι περισσότεροι άνθρωποι κοιμούνται ακόμη και ακολουθούν πιστά σαν ένα κοπάδι από πρόβατα το τηλεοπτικό και ποδοσφαιρικό ''θέαμα'' χωρίς να ψάξουν τις πραγματικές αξίες του ποδοσφαίρου. Δεν μπορούν να δουν έξω από το κλουβί τους, να δουν πως κατέληξαν απλές μαριονέτες του συστήματος, το οποίο χρησιμοποιεί την τηλεόραση και τον αθλητισμό για να περάσει τα μηνύματα του, και να τους κλείσει τα στόματα. Ίσως είναι πλέον καιρός να πάρουμε παραδείγματα από τους αναρχικούς της Τούμπας και της Κρακοβίας και να συνεχίσουμε το έργο τους και εδώ στην Κύπρο. Γι' αυτό λοιπόν ας πάρουμε το ποδόσφαιρο στα χέρια μας, σε πλατείες και δρόμους και ας διασκεδάσουμε συλλογικά, ας προωθήσουμε την αυτοοργάνωση παντού (και στον αθλητισμό), φτύνοντας χορηγούς, διαφημίσεις και ότι άλλο έχει εισβάλει στα γήπεδα: ας παίξουμε το ομαδικό άθλημα της αντιεξουσιαστικής ανταρσίας.

Ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίο για το συγκεκριμένο θέμα έχει γράψει ο αναρχικός πρώην ποδοσφαιριστής Gabriel Kuhn, με τίτλο "Soccer vs. the state, tackling football & radical politics." Παραδείγματα αυτοοργάνωσης σε αυτό τον χώρο υπάρχουν πολλά, πέρα από τις ομάδες που αναφέρθηκαν, σε Μπουένο Άιρες, Ντιτρόιτ, Μπρίστολ, και γενικά παντού οι σύντροφοι όπως φαίνεται γουστάρουν να διασκεδάζουν συλλογικά μ'αυτόν τον τρόπο. Εν πάση περιπτώσει, σας αφήνουμε με μερικές φωτογραφίες από την Προοδευτική Τούμπας και την Αναρχοκομμούνα της Κρακοβίας.

Η ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΥΠΡΑΙΟΥ

συζητήσεις στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι

Το πιο τρομακτικό με τις συζητήσεις που ακολουθούν είναι πως είναι πέρα για πέρα αληθινές!

- Ρε ξάδερφε μα εν σε είδα στες εκλογές στο χωρκό- εχάσαμε 2 ψήφους! Τέλος πάντων εκατάφερα τα τζαι όσσο που εφκήκα.
- Εψήφησα στη χώρα ρε, άμπα τζαι εν φκει ο Γιωρκάτζης.
- Πέρκι καθαρίσει λλίο η Λευκωσία που τους μαύρους.
- Ε ναι, μακάρι...

- Ρε αδέρφιν μα έπιαν μας γερά η κρίση φέτος, οι εταιρίες εν στέλλουν δώρα πιον μεταξύ τους.
- Όντως, ούτε εμείς εστείλαμε σχεδόν τίποτε, εκτός φυσικά στους τοπ πελάτες που εν μπορείς να μεν τους στείλεις κάτι καλό. Ίνταλως παν οι δουλειές σας;
- Ε μέτρια ρε αδέρφιν, φκάλλουμε τζαι εν φκάλλουμε τη χρονιά με profit. Το καλό ο μάστρος εν εκατομμυριούχος τζαι εν τον πολλοκόφτει να χάννει λλίο ποτζεί ποδά τζαι έχουμε την ησυχία μας συνήθως. Αν πει τζαι νευριάσει όμως γυρεύκεις να χωστείς!
- Εμένα η εταιρία μου εν δέχουμε να κάμνει loss. Τζαι να ξέρεις πάντα ότι μπορεί να έσχιεις 2 συνειδητοποιημένους υπαλλήλους που για μια δουλειά εννά σου κάμουν κέρδος, τζαι μπορεί να έσχιεις 2 σκάρτους που μπορεί να σου κάμουν ζημιά.
- Ξέρω το ρε αδέρφιν.
- Εγώ πάντα τονίζω τους ότι όποιος ένεν συνειδητοποιημένος να εν παραγωγικός εννα φύει αμέσως. Όποιου εν του αρέσκει να βρει αλλού δουλειά.
- Ναι ρε αδέρφιν όμως στη δική μου εταιρία θέλει τζαιρό να μάθεις τη δουλειά τζαι εν δύσκολο να αντικαταστήσεις κάποιον.
- Ε ναι εν αλήθκεια τούτο. Εγώ πάντως έκοψα το μισθό μιας υπαλλήλου μου γιατί ήθελα να της κόψω τζια λλίο τον αέρα, τζαι στην αρχή έκαμνε μου σκηνικά, υπέβαλε τζαι παραίτηση. Φυσικά όταν εκατάλαβε ότι εν θάσχιει που αλλού να πάει εκατέληξε να με παρακαλά.

-Της Φιλιππινέζας εκάματε της κανένα δώρο ρε αδέλφι;
- Καλό, πάντα διούμε της πράματα τζαι εννά της δώκουμε τζαι τωρά τίποτε παραπάνω. Αρέσκει μας πολλά, εν χαμογελαστή τζαι ευδιάθετη τζαι σχαίρεσε να τη θωρείς! Η δική σας;
- Ουυυ η δική μας εν φοβερή αδέλφιν! Εν σταματά λεπτό να δουλεύκει.
- Μα τζαι μας, μια φορά έκαμε καφέ το πρωί τζαι είδα την το μεσημέρι τζαι ο καφές ήταν τζαμέ ακόμα. Λαλώ της μα έν ήπιες τον καφέ σου; Τζαι λαλεί σόρρυ μάνταμ άι φοργκότ. Εδούλεφκε ασταμάτητα.
- Ε είδες, εννα της δώσω τζαι γω κάτι παραπάνω τωρά, τι ένει ένα 20ευρω μια φορά μπροστά σε 1 χρόνο καλής δουλειάς;

Εννάρτει τζαι η σειρά σου Κυπραίε. Που θα ανακαλύψεις ότι ο πλούτος σου εν προσωρινός τζαι πλασματικός. Που θα καταλάβεις ότι εν βαστάς το θεό που τα αρτσίθκια. Που θα νοιώσεις τη φτώσχεια- τζαι μόνο τότε θα καταλάβεις τι ηλίθιος ήσουν που ενεκάτσιας συνανθρώπους σου απλά τζαι μόνο επειδή αφήκαν πίσω τους τη φτώσχεια για να μπορούν να ταΐζουν τους εαυτούς τους τζαι τα παιδιά τους.
Εννάρτει η ώρα σου Κυπραίε. Που θα καταλάβεις ότι οι εργάτες ένεν ρομποτάκια δημιουργημένα για να φκάλλουν χρήμα για τες εταιρίες. Ότι οι υπαλλήλοι ένεν παίχτες στο φίφα για να αφήννεις έναν τζαι να πιάννεις άλλον όποτε θέλεις. Έχουν ανάγκες, οικογένεια τζαι πάνω που ούλλα αξιοπρέπεια. Τζαι κάποτε ελπίζω τζαι' συ Κυπραίε εργάτη να καταλάβεις πως για τη δουλειά που κάμνεις εν χρειάζεσαι τον εκατομμυριούχο μάστρο να σε τρομοκρατεί, να απολαμβάνει τους κόπους σου τζαι να κλέφκει το χρόνο σου απλά τζαι μόνο επειδή εβρέθηκε με μια περιουσία τζαι ένα μάστερ στο καπιταλιστικό management.
Ίσως νάρτει τζαι η μέρα που εννα δουλεύκεις στην ξενιτιά. Μπορεί να βρεθείς εσύ να φροντίζεις γιαγιάδες, να καθαρίζεις τζαι να ξεσκατίζεις τα μωρά της μάνταμ. Τζαι η μαστόρισσα σου ξέρεις τι χαρά που θα κάμνει να σε θωρεί να δουλέυκεις ασταμάτητα. Ίσως τότε καταλάβεις Κυπραίε. Ίσως καταλάβεις τι σημαίνει αξιοπρέπεια. Ίσως καταλάβεις τι σημαίνει ξενιτιά τζαι μετανάστευση. Ίσως καταλάβεις τι σημαίνει αλληλεγγύη. Ίσως καταλάβεις τι σημαίνει ζωή χωρίς να υποδουλώνω τζαι χωρίς να υποδουλώνομαι. Ίσως τότε εξεγερθείς ενάντια στη μίζερη μοίρα σου Κυπραίε. Ίσως...

ΤΟΥΤΟΙ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΠΟΥ 'ΡΘΑΝ ΤΩΡΑ...

Τώρα με την οικονομική κρίση, την ανεργία που αυξάνεται και όλα αυτά, το μόνο επάγγελμα που προσφέρει μια μόνιμη, σταθερή δουλειά και με εντάξει μισθό (χωρίς ιδιαίτερες απαιτήσεις) είναι αυτό στην αστυνομία (και οι στρατιωτικοί προφανώς, αλλά για τους καραβανάδες θα τα πούμε άλλη φορά). Αρκετοί μαθητές τσιμπάνε το δόλωμα και πάνε στις μπατσοσχολές, πολλές φορές με την άποψη ότι 'δεν θα είναι σαν τους άλλους,' 'θα κάνουν σωστά τη δουλειά τους,' και ότι στην τελική, προτιμούν να είναι μπάτσοι παρά άνεργοι.

Λένε πως οι μπάτσοι απλά κάνουν τη δουλειά τους. Όντως έτσι είναι, όμως το θέμα είναι: ποια είναι η δουλειά τους? Ας το δούμε απλά, η αστυνομία είναι ο θεσμός που διατηρεί, με τη χρήση της βίας, την «έννομη τάξη.» Δηλαδή είναι αυτοί που βεβαιώνουν πως τηρούνται οι νόμοι. Σ' αυτό το κωλοσύστημα οι νόμοι έχουν φτιαχτεί, ουσιαστικά, για να προστατεύουν την ιδιοκτησία των πλουσίων και είναι προφανές ότι οι μπάτσοι δεν είναι εδώ για να επιτηρούν την τροχαία ή να ελέγχουν διαβατήρια: είναι εδώ για να επιβάλουν το συμφέρον των αφεντικών, γι' αυτό είναι οπλισμένοι, γι' αυτό είναι εκπαιδευμένοι. Δεν θεωρούμε τους μπάτσους εχθρούς μας επειδή είναι παλιοχαρακτήρες ή κάτι τέτοιο, αλλά επειδή βλέπουμε πως είναι η αμυντική γραμμή του κράτους και των συμφερόντων των αφεντικών. Αυτοί είναι που επιτηρούν μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης (μετανάστες) και συντηρούν την παρανομοποίησή τους, για να δημιουργηθεί φτηνή εργατική δύναμη, που κυνηγούν τους «παράνομους» που οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει, που πολλές φορές καταλήγει σε βασανισμούς, κυνηγητό, ακόμη και δολοφονίες μεταναστών. Αυτοί είναι που προσπαθούν να καταστείλουν την όποια αντίδραση και να καταπνίξουν την φωνή όσων αντιστέκονται. Αυτοί είναι που την έπεσαν στο street parade, που μας κοζάρουν συνεχώς στη φανερωμένη, που μας ελέγχουν στο buffer zone. Και είναι οι ίδιοι που όταν χρειαστεί στο μέλλον θα διαλύσουν απεργίες...

Γι' αυτό λοιπόν λέμε πως οι μπάτσοι είναι τα σκυλιά των αφεντικών. Και η επιλογή του να ενταχθείς σ' αυτή τη κρεατομηχανή είναι (συνειδητά ή όχι) θέση στον κοινωνικό ταξικό πόλεμο, επιλέγεις στρατόπεδο. Από τη μια όσοι επιλέγουν να αντισταθούν, και από την άλλη όλοι οι απολογητές του συστήματος, με αιχμή του δόρατος τους ένοπλους και ένστολους προστάτες της βαρβαρότητας. Όσοι σκέφτονται ακόμα τις μπατσοσχολές να το ξανασκεφτούν, αλλά ακόμα και αν επιμείνουν ας αντλήσουν παρηγοριά από το γεγονός ότι θα μας βρίσκουν πάντα απέναντί τους.

Και όσο τους έχουμε ακόμα στις τάξεις μας, ας μη ντρεπόμαστε...
δεν λέμε καλημέρα στους συμμαθητές που πάνε για μπατσοσχολές!

PUNK, DIY
& ΑΝΤΙΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

για να πάρουμε τη μουσική στα χέρια μας, για να ξανακάνουμε το πανκ απειλή

DIY: Do it yourself, κάντο μόνος σου. Ουσιαστικά η αυτοοργάνωση στο χώρο της μουσικής, το να στήνεις συναυλίες μακριά από χορηγούς, το να βγάζεις cd με δικά σου έξοδα, το να αρνείσαι στην πράξη τους ρόλους καλλιτέχνη-θεού και ακροατή-οπαδού. Το DIY και το πανκ έχουν κοινή ιστορία, που ξεκινά από το πρώτο κύμα του πανκ στην Αγγλία, το καλοκαίρι του 1976. Το πανκ ήταν απάντηση στους ροκ σταρ, στους επαγγελματίες μουσικούς, τα «θεϊκά» κιθαρίστικα σόλα, την κυριλάτη τους εμφάνιση και την όλη εμπορικότητά τους. Το πανκ ήταν (και είναι) βίαιη μουσική, δυνατή, εύκολη στο παίξιμο, με (συνήθως) άμεσους, κατανοητούς στίχους. Δεν χρειαζόταν καλλιτεχνική μαεστρία αλλά πάθος και οργή, και ένα τραγουδιστή με δυνατά πνευμόνια. Το πανκ ήταν υποκουλτούρα της εργατικής τάξης, και οι πρώτοι πανκς εμφανίζονται σε μια εποχή όπου ο συντηρητισμός κυριαρχεί στην Αγγλία, με τα παρδαλά μαλλιά τους, τις μοικάνες, τις μπότες, τα δερμάτινα με τα καρφιά και τα ραφτά. Η άγρια εμφάνισή τους ήταν μια αντικομφορμιστική, ειλικρινής απάντηση στον όλο χαμό που έβλεπαν γύρω τους.

Από την αρχή, το πανκ ήταν μια υπόθεση συμμετοχική, με πολλές μπάντες, και συμμετέχοντες στη σκηνή να βγάζουν διάφορα έντυπα, τα 'fanzines, (συνήθως τα τυπώνανε με φωτοτυπικές) με συνεντεύξεις, κόμιξ, πολιτικά κείμενα, και μια πανκ αισθητική με κολλάζ, χειρόγραφα, και ζωγραφιές που αδιαφορούσαν για τις καλλιτεχνικές νόρμες. Το πανκ έχει συνεισφέρει ουσιαστικά στην ανάπτυξη του DIY γιατί μέσα στη σκηνή, ο καθένας μπορούσε να είναι μουσικός, ντράμερ (αστειάκι μωρέ μη μας φάτε!) στιχουργός, αρθρογράφος, designer, ράφτης κτλ.

Με το δεύτερο κύμα του πανκ, αρχές των 80s, κάπου στο '82 κατ' ακρίβεια, η διάχυτη οργή μετατρέπεται σε συνείδηση και εμφανίζονται μπάντες με πιο πολιτικό στίχο και στάση, και η φάση αρχίζει να ξεφεύγει από το να καταπιάνεται μόνο στην εκκεντρική εμφάνιση και συμπεριφορά. Το DIY γεννιέται μέσα στο πανκ, και εξαπλώθηκε αργότερα και σε άλλες μουσικές. Τα πρώτα εγχειρήματα ανεξάρτητων δισκογραφικών και αντιεμπορευματικών κυκλοφοριών γίνονται εκεί στα 80s, και σιγά σιγά στήνεται ένα κίνημα με χιλιάδες καταλήψεις (στέγης & κοινωνικές), αυτοοργανωμένους χώρους, distros, μουσικές κολλεκτίβες, με το δικό του ύφος και τη δική του αισθητική. Το DIY συνεχίστηκε, αναπτύχθηκε, και υπάρχει και στις μέρες μας, με τα συγκροτήματά του και την πολεμική του στη μουσική βιομηχανία. Οι DIY συναυλίες γίνονται χωρίς αντίτιμο, εισιτήριο και μπράβους. Οι μπάντες δεν εμφανίζονται απλά να βάλουν το βύσμα τους, να παίξουν και να την κάνουν, αλλά συμμετέχουν ενεργά στη συνδιαμόρφωση και το στήσιμο της εκδήλωσης. Τα cd που κυκλοφορούν από DIY μπάντες είναι αυτοχρηματοδοτούμενες προσπάθειες, είτε χωρίς αντίτιμο, είτε με ένα μικρό ποσό για να βγουν τα έξοδα.

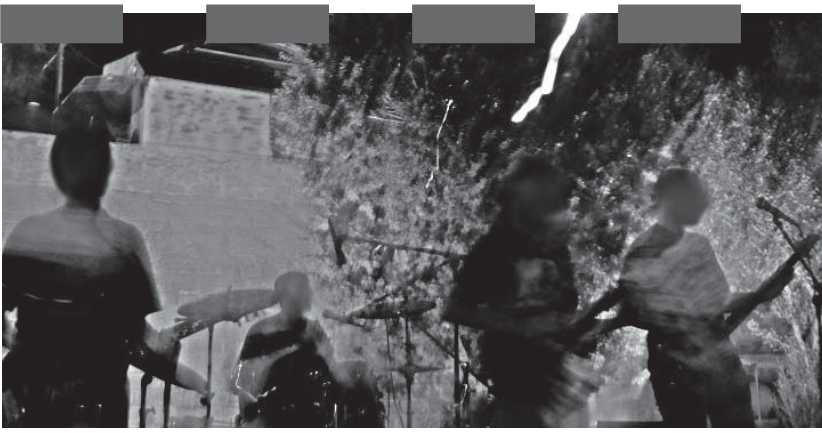
Γιατί DIY όμως? Τι έχει το DIY να πει? Σήμερα που το σύστημα έχει κατακλύσει τις ζωές μας με κάθε λογής σκατά, που η καταπίεση έχει γίνει μέρος της καθημερινότητας και των σχέσεων, η μουσική βιομηχανία αναπαράγει διάφορες αντιλήψεις που κοιμίζουν τους ξετρελαμένους fans. Το DIY, όπως το αντιλαμβανόμαστε, είναι η φωνή της αξιοπρέπειας και της αντίστασης, απέναντι στους ροκ σταρς, στους ρόλους καλλιτέχνη-ακροατή, και πομπού-δέκτη, στους μάτσο άντρες και τις υπερ-σέξυ γυναίκες (και όλα

τα στερεότυπα) της μουσικής βιομηχανίας, στην εμπορευματοποίηση, όχι μόνο της μουσικής, αλλά και ολόκληρης της ζωής μας. Φτύνουμε στα μούτρα τη μουσική βιομηχανία και αρνούμαστε να γίνουμε όπως όλες τις μπάντες που κυνηγάνε χρήμα, δόξα, ναρκωτικά και γκόμενες/ους. Παίζουμε για να περάσουμε καλά, συλλογικά, και για να εκφραστούμε για όσα μας προβληματίζουν ή όσα γουστάρουμε.

Και το πανκ? Το πανκ που κολλά σε όλο αυτό? Το πανκ, από την γέννηση του, ήταν μια αντικουλτούρα που δεν έχει σταρ και αυθεντίες (και μην πει κανένας πως οι greenday είναι πανκ σταρς – γιατί δεν είναι πανκ). Έτσι, η σύνδεση του με την αντίσταση έγινε αυθόρμητα. Η νεανική ορμή συνάντησε το πάθος για ελευθερία και γεννήθηκε το πολιτικοποιημένο, συνειδητοποιημένο πανκ. Πολλές φορές αντικοινωνικό, μηδενιστικό, απαισιόδοξο, όμως πάντα ειλικρινές και πάντα δυναμικό. Και είναι κάτι πολύ παραπάνω από ντύσιμο, κούρεμα και «τρόπος ζωής». Είναι νοοτροπία, επιθετική στάση, και όρεξη για ανατρεπτική δημιουργία. Ούτε καλλιτέχνες είμαστε, ούτε έχουμε οπαδούς και groupies, μένουμε μακριά από επαγγελματίες μουσικούς κι αυθεντίες και αντιστεκόμαστε έμπρακτα στη μουσική βιομηχανία.

Και να κλείσουμε με κάποιες προτάσεις: συγκροτήματα και άτομα (πανκ και μη) που θέλουν να ασχοληθούν με τη μουσική μακριά από χορηγούς και κέρδος μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας στο skapoula@espiv.net για να συνδιοργανώσουμε και να συνδιαμορφώσουμε DIY συναυλίες. Το DIY μπορεί να μην είναι ο εύκολος δρόμος, και όσο μπορούμε ας αποφύγουμε τους συμβιβασμούς (για live σε μαγαζιά κτλ) προσπαθώντας πάντα να κρατάμε τον αντιεμπορευματικό μας χαρακτήρα. Γενικά επιθυμούμε την δικτύωση με άλλα συγκροτήματα και άτομα για κοινές δράσεις και εγχειρήματα, lives, cds κτλ. Μπρος λοιπόν, να πάρουμε τη μουσική πίσω και να την κάνουμε όπλο στα δικά μας χέρια...

Κυπριακή σκηνή: Γενικά στην Κύπρο το πανκ και το DIY δεν είναι τόσο ανεπτυγμένα όσο σε άλλες χώρες. Παρ' όλα αυτά, η σκηνή έχει κάποια ιστορία, και σήμερα βλέπουμε μια σημαντική άνοδο. Λοιπόν, όσο απίστευτο κι αν φαίνεται, στην Κύπρο υπήρχαν πάνκηδες από τα early 90s, με το συγκρότημα «Αποσύνθεσις» (1992-1996). Δεν υπάρχει ηχογραφημένο υλικό δικό τους, όμως υπάρχει βιντεογραφημένη μια συναυλία που έδωσαν το 1993. Υπάρχουν κάποιες αναφορές στο συγκρότημα «Χαμένη Παρουσία» (~1996) και μέλη τους, μαζί με μέλη των «Αποσύνθεσις» έφτιαξαν τους «Nuclear Mutants» που έπαιζαν πανκ με αγγλικό στίχο και γυναικεία φωνητικά – εκεί γύρω στο 1997. Οι Nuclear Mutants ηχογράφησαν και ένα cd με τίτλο «Welcome to Reality» που μπορεί να βρεθεί σε ηλεκτρονική μορφή. Το τραγούδι τους «Outcast» μπήκε σε μια πανκ συλλογή με 52 συγκροτήματα από 52 χώρες που κυκλοφόρησε πέρσι. Στο σήμερα λοιπόν, έχουμε τους «Εντός των Τειχών» που δημιουργήθηκαν γύρω στο 2005, το 2009 έβγαλαν ένα ομώνυμο cd, με 12 κομμάτια, και έδωσαν κάποιες συναυλίες σε Κύπρο και στη Villa Amalias στην Αθήνα. Το 2011 δημιουργήθηκαν οι μπάντες Μούχλα, Εν Ψυχρώ, Αντίδοτο που εμφανίστηκαν στο Σκαπούλα Φεστ τον Σεπτέμβρη. Η Μούχλα και οι Εν Ψυχρώ κυκλοφόρησαν από ένα demo cd με 5 και 6 κομμάτια αντίστοιχα. Επίσης, πέρα από τα συγκροτήματα, κυκλοφόρησε και το φανζίν «Πρώτος των Μοικανών» το 2007 σε δύο τεύχη, το δεύτερο σε πολύ περιορισμένο αριθμό. Σήμερα έχει στηθεί ένα distro με το ίδιο όνομα – περισσότερες πληροφορίες στη σελίδα με τα reviews. Τώρα πέρα από το πανκ, στην DIY σκηνή έχουν παρουσία κι άλλες μπάντες, όπως τους hiphop HCH (Hard Core Heads) - δεν υπάρχουν πια - και P.O.T.S. (Part Of the Soul) και τους Intibah από Λεμεσό που το είδος που παίζουν δεν μπορεί να ταπελωθεί με τίποτα! Επίσης, την Κύπρο έχουν επισκεφτεί οι Χάσμα, τα Μεθυσμένα Ξωτικά και τα Φαντάσματα του Μάρκετιγκ.

ΑΝΥΠΑΚΟΥΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ

Το ακόλουθο κείμενο είναι αυτοπαρουσίαση της ομάδας των Ανυπάκουων Μαθητών που δραστηριοποιείται στην Πάτρα και στάλθηκε μετά από την (διαδικτυακή) επικοινωνία που είχαμε μαζί τους. Τελικά ισχύει ότι είμαστε παντού...

Οι ΑΝΥΠΑΚΟΥΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ είμαστε μια αυτόνομη συλλογικότητα μαθητών/μαθητριών από διάφορα σχολεία της Πάτρας που επιλέγουμε να βρεθούμε ισότιμα και αντιιεραρχικά, να επικοινωνήσουμε τις φρίκες και τις ανησυχίες μας σχετικά με το εκπαιδευτικό σύστημα και όχι μόνο. Σκοπός μας είναι να διαδώσουμε τις απόψεις και τις ιδέες μας μέσω συζητήσεων, εκδηλώσεων, διαδηλώσεων και άλλων δράσεων αλλά και να συμβάλουμε στο αυτόνομο μαθητικό κίνημα ως μια ανταγωνιστική κίνηση απέναντι στο κυρίαρχο εκπαιδευτικό και κοινωνικό-πολιτικό σύστημα. Επιδιώκουμε σε βάθος χρόνου να διαδώσουμε τα μηνύματα της ανυπακοής σε όλους τους μαθητές/μαθήτριες μας, σε όλα τα σχολεία, να γίνουμε περισσότεροι και πιο επικίνδυνοι απέναντι στης καταπιεστική καθημερινότητά μας. Λειτουργούμε με αυτοοργανωμένες συνελεύσεις, ανοιχτές προς όλους τους μαθητές και μαθήτριες αρκεί βέβαια να συμφωνούν με τις βασικές μας αρχές οι οποίες είναι...

1. Εμείς οι "ανυπάκουοι μαθητές" βλέπουμε ότι το σχολείο αναπαράγει τις καταπιεστικές δομές της κοινωνίας και ανέκαθεν η εκπαίδευση ήταν ο θεμέλιος λίθος του καπιταλισμού. Δε θέλουμε αλλαγές και μεταρρυθμίσεις στο εκπαιδευτικό σύστημα αλλά τη ριζική ανατροπή του και αυτό θα επιτευχθεί μόνο με την ολική καταστροφή του κοινωνικοπολιτικού συστήματος.

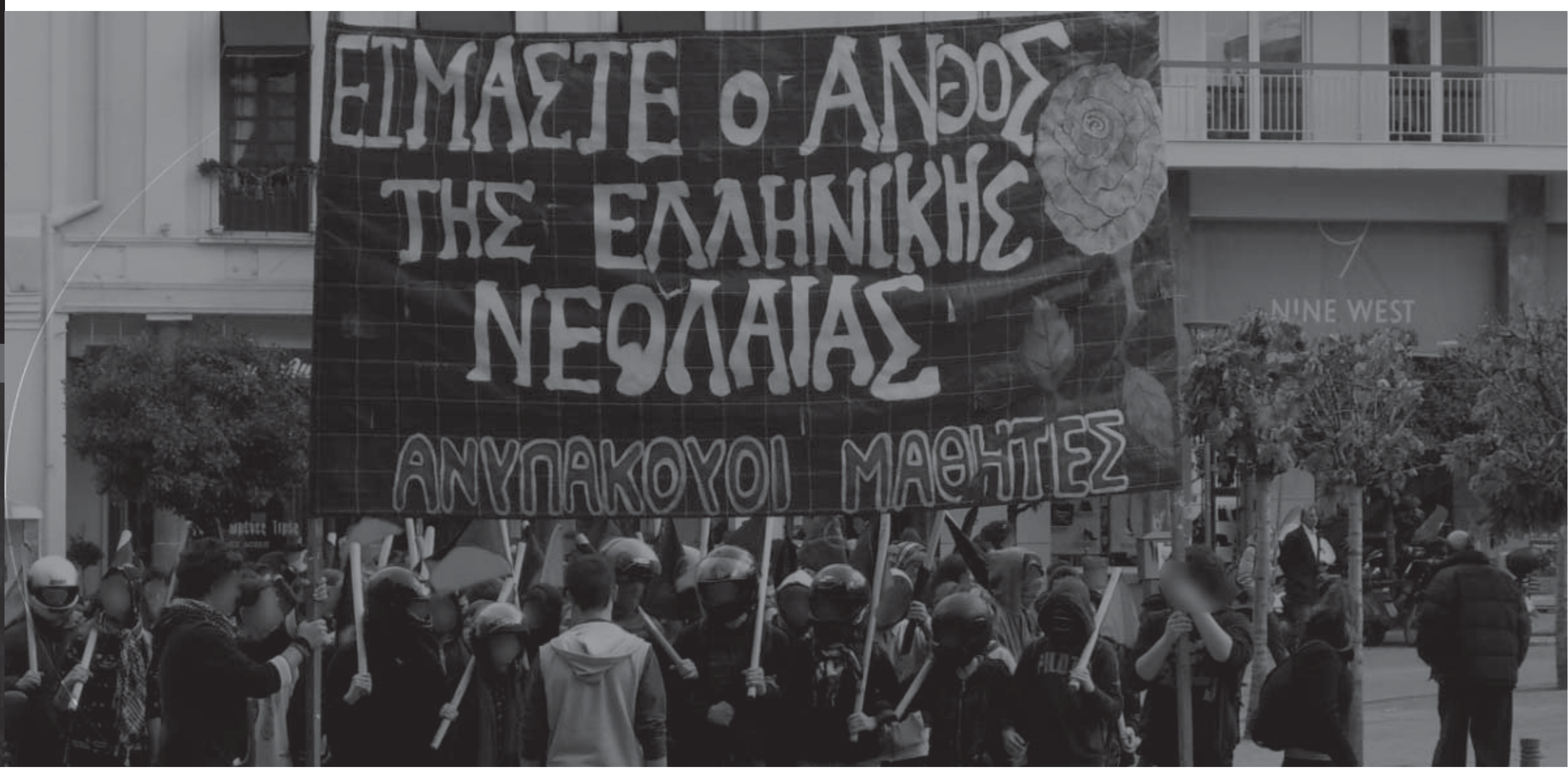
2. Οι συνελεύσεις μας δεν έχουν καμία μορφή ιεραρχίας και παλεύουν ενάντια στις ιεραρχημένες δομές της κοινωνίας.

3. Δε γουστάρουμε τα κόμματα και είμαστε ενάντια σε κάθε ηλίθιο που καθοδηγεί.

4. Είμαστε απέναντι στα ΜΜΕ και ποτέ δε θα τα χρησιμοποιούσαμε για να εκφράσουμε τις απόψεις μας (καθώς όπως πάντα θα υπήρχε διαστρέβλωση).

5. Ο χαρακτήρας μας είναι αντιρατσιστικός, αντισεξιστικός και αντιφασιστικός γιατί θεωρούμε πλαστούς όλους αυτούς τους διαχωρισμούς. Διότι τα παραπάνω διαχωρίζουν τους από κάτω αυτού του κόσμου και αυτό συμφέρει απόλυτα την άρχουσα τάξη.

Περισσότερες πληροφορίες στο:
anipakouoima8htes.wordpress.com

Στον κόσμο των αφεντικών είμαστε συνειδητά ξένοι...

Το κείμενο που ακολουθεί γράφτηκε για την αντιρατσιστική/αντιφασιστική πορεία που πραγματοποιήθηκε στη Λεμεσό στις 29/1

Κρίση, ανεργία, μετανάστες. Λέξεις που κατά κύριο λόγο πάνε μαζί στις αντιλήψεις που κυριαρχούν σήμερα. ΜΜΕ, κράτος, εθνικιστές και γενικότερα σύσσωμος ο εθνικός συρφετός έχουν βαλθεί να επιβάλουν τους διαχωρισμούς στις ζωές και την καθημερινότητά μας, σύμφωνα με τους ρόλους που το σύστημα απλόχερα μας μοιράζει.

Τα αφεντικά επιτίθενται στην κοινωνία ρίχνοντας τους μισθούς, απολύοντας εργαζόμενους και προσπαθώντας να δημιουργήσουν ρήγματα στο εσωτερικό της εργατικής τάξης με τον διαχωρισμό σε ξένους/ντόπιους. Σε αυτή την προσπάθεια έχουν ταχθεί ολόψυχα και διάφοροι πατριώτες, εθνικιστές και λοιποί, είτε με τον ρατσιστικό λόγο διάφορων τηλεπερσόνων και πολιτικών, είτε με βίαιες επιθέσεις ενάντια σε μετανάστες, ενώ οι διαχωρισμοί ισχυροποιούνται θεσμικά, τόσο στην Κύπρο, όσο και γενικότερα στην Ευρώπη με την προσπάθεια της δημιουργίας της Ευρώπης-φρούριο, που προσπαθεί να γίνει ανοιχτή σε ελάχιστους (κυρίως από άλλες χώρες του δυτικού κόσμου).

Το «πρόβλημα της μετανάστευσης» είναι αποτέλεσμα ενός συστήματος που σπέρνει πολέμους, φτώχεια και πείνα σε τριτοκοσμικές χώρες (συνήθως πρώην αποικίες) έτσι ώστε τον φυσικό τους πλούτο να τον εκμεταλλεύονται τα διάφορα ντόπια και ξένα μεγαλο-αφεντικά. Την ίδια ώρα, τα ίδια αφεντικά εκμεταλλεύονται τους εργαζόμενους που φεύγουν από τις χώρες τους για να αναζητήσουν καλύτερες συνθήκες αλλού, και διαμορφώνουν τις συνειδήσεις των ανθρώπων ώστε να μείνουν πιστοί στο ρόλο-φυλακή που τους έχει επιβληθεί.

Γι’ αυτό λοιπόν, εμείς δηλώνουμε πως είμαστε συνειδητά ξένοι και ορκισμένοι εχθροί του κόσμου της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και των απαρτχάιντ. Εναντιωνόμαστε πολεμικά σε κάθε έκφανση του εθνικού παραληρήματος (από όπου και αν προέρχεται) και τα τείχη που ορθώνουν ανάμεσά μας γιατί αντιλαμβανόμαστε πως είναι ακόμα μια μεθόδευση ώστε να μας κρατούν υποταγμένους με το να κατασκευάζουν ανύπαρκτους εχθρούς και να μας χωρίζουν σε στρατόπεδα για να αλληλοσπαραχτούμε.

Καταλαβαίνουμε την ανάγκη για αντιφασιστικό αγώνα ως μέρος του κοινωνικού πολέμου και της απελευθερωτικής προσπάθειας, αφού οι φασίστες και τα εξουσιαστικά ιδεολογήματα του εθνικισμού και του ρατσισμού είναι δημιούργημα του ίδιου του συστήματος. Δεν πέφτουμε όμως στην παγίδα να υπερασπιζόμαστε την αστική δημοκρατία, αφού γνωρίζουμε καλά πως πίσω από το πέπλο της ‘δημοκρατίας’ κρύβονται μηχανισμοί ολοκληρωτισμού, και είναι η ίδια η ‘δημοκρατία’ που καλλιεργεί τον εθνικισμό, μέσα από την εκπαίδευση, τα ΜΜΕ και τους θεσμικούς διαχωρισμούς. Είναι οι απανταχού δημοκρατίες που έχουν κατασκευάσει τα σύνορα, τα τείχη,

καθώς και τα έθνη, (που ιδιαίτερα στην Κύπρο είναι σε μεγάλο βαθμό πρόσφατη «εφεύρεση» αφού οι ιδέες περι εθνικής συνείδησης και μητέρων πατρίδων εισάχθηκαν τον καιρό της Αγγλοκρατίας ως μέρος της τακτικής «διαίρει και βασίλευε») για να μας κρατούν χωριστά.

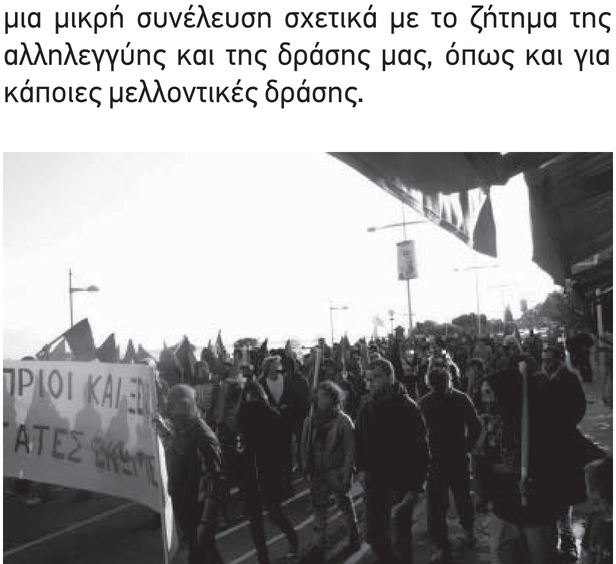
Ένας ακόμα τρόπος που τα αφεντικά διαχωρίζουν την εργατική τάξη είναι ανάμεσα σε δημόσιους – ιδιωτικούς υπαλλήλους. Η σημερινή επίθεση στα δικαιώματα των δημοσίων υπαλλήλων επικροτείται πανηγυρικά από τους ιδιωτικούς. Η αυριανή επίθεση στα δικαιώματα των ιδιωτικών θα ικανοποιήσει ίσως τους δημοσίους που θα δουν τους αντίζηλούς τους να υποφέρουν κι αυτοί. Η κοινωνία μας ολόκληρη αντικατοπτρίζεται στο ότι αντί οι ιδιωτικοί να παλεύουν για μερικά από τα αυτονόητα δικαιώματα που δεν έχουν, κατηγορούν τους δημόσιους ότι έχουν πολλά κεκτημένα! Το ποιος βγαίνει κερδισμένος από αυτή τη γελοία «δια-ταξική» διαμάχη το αφήνουμε στην κρίση σας…

Όσο αφορά τους μετανάστες, δεν είμαστε ούτε θέλουμε να γίνουμε οι προστάτες τους, αλλά θέλουμε να παλέψουμε μαζί για όσα μας αξίζουν. Σήμερα είμαστε όλοι υπό επίθεση και εμείς ως μαθητές έχουμε ένα ιδιαίτερα ζοφερό μέλλον μπροστά μας ως μελλοντικοί εργαζόμενοι. Αν όμως δεν αντισταθούμε, αν δεν κάνουμε πράξη τον κοινό αγώνα των καταπιεσμένων πέρα από τους οποιουσδήποτε διαχωρισμούς, τότε θα είμαστε άξιοι της μοίρας μας.

Για ένα κόσμο χωρίς σύνορα, εξουσία κι αφεντικά

Ανταπόκριση: Η πορεία πραγματοποιήθηκε με συμμετοχή περίπου εκατό συντρόφων από όλες τις πόλεις, με κεντρικό πανό που έγραφε «κύπριοι και ξένοι εργάτες ενωμένοι». Με μαύρες και κόκκινες σημαίες πορευτήκαμε σε κεντρικούς δρόμους της Λεμεσού, μοιράζοντας φυλλάδια και πετώντας τρικάκια. Η πορεία, αφού διοργανώθηκε εξ ολοκλήρου από άτομα του α/α χώρου και αριστεριστές προπαγάνδισε μια άποψη που αντιλαμβάνεται τη μετανάστευση ως ταξικό ζήτημα και όχι ανθρωπιστικό, λειτουργώντας παράλληλα ως ένα κάλεσμα αλληλεγγύης και κοινού αγώνα ντόπιων και ξένων. Ιδιαίτερα θετικό σημείο ήταν τα πρωτότυπα συνθήματα. Η πορεία κατέληξε στην πλατεία Ηρώων όπου στήθηκαν πηγαδάκια συζητήσεων και έγινε και μια μικρή συνέλευση σχετικά με το ζήτημα της αλληλεγγύης και της δράσης μας, όπως και για κάποιες μελλοντικές δράσης.

Πειρατές του Edelweiss

εφηβική αντίσταση στη Ναζιστική Γερμανία

Η ιστορία γράφεται από τους νικητές και σύμφωνα με το συμφέρον τους. Έτσι λοιπόν, οι δυτικές δημοκρατίες που βγήκαν κερδισμένες από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο τον παρουσιάζουν ως μία μάχη ανάμεσα στη Δημοκρατία (με κεφαλαίο 'Δ') και τον φασισμό, με την (ειρωνικά, πολύ αυταρχική και σε καταστάσεις «έκτακτης ανάγκης») Δημοκρατία να αποτελεί το μοναδικό ανάχωμα στο «τέρας» του φασισμού – που στην πραγματικότητα είναι δημιούργημά της, όπως και στρατηγική της, τόσο στις δύσκολες ώρες, όσο και συνεχώς, με την στρατιωτικοποίηση και τον εκφασισμό της καθημερινής ζωής. Γι' αυτό τα ανατρεπτικά στοιχεία της αντίστασης έχουν θαφτεί στο βούρκο της εξύμνησης των δυτικών δημοκρατικών δυνάμεων και της ΕΣΣΔ. Ιδιαίτερα για τους αντιφρονούντες στη Γερμανία, ούτε λόγος! Πως θα φαινόταν άλλωστε, αφού όλοι οι πολιτικοί αντίπαλοι των ναζί είτε ήταν κρυμμένοι, είτε εξόριστοι, να αναγνωριστεί η έμπρακτη αντίσταση που έπαιρνε συχνά βίαιη μορφή, ιδιαίτερα αυτή που οργανωνόταν από περιθωριοποιημένους εφήβους. Ο αγώνας ενάντια στην εξουσία είναι και αγώνας ενάντια στη λήθη που προσπαθεί να επιβάλει, γι' αυτό λοιπόν, τούτο το κειμενάκι είναι αφιερωμένο σε όλους τους αγωνιζόμενους συντρόφους που αντιστάθηκαν στο ναζισμό – στη Γερμανία πάντα-, από τους οποίους 30.000 εκτελέστηκαν, και αμέτρητοι άλλοι πέθαναν από βασανισμούς και τις άθλιες συνθήκες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Οι "Edelweiss pirates," (με διάφορα πιο συγκεκριμένα ονόματα ανάλογα με την περιοχή) ήταν μια υποκουλτούρα της νεολαίας της εργατικής τάξης που ουσιαστικά ζούσαν στην παρανομία, σε μικρές ομάδες. Εκείνη την εποχή οι έφηβοι ήταν αναγκασμένοι να εντάσσονται στη χιτλερική νεολαία όπου τους γινόταν μια πλύση εγκεφάλου αστρονομικών διαστάσεων για να προετοιμάσουν τους υποταγμένους υπηκόους του μέλλοντος, όπως και τους αιμοβόρους στρατιώτες που είχαν τόσο ανάγκη. Το παράξενο με τους Edelweiss pirates είναι ότι δεν ήταν επηρεασμένοι από κάποιο κοινωνικό κίνημα, ή μια ανατρεπτική αντικουλτούρα, ούτε από τα κόμματα της αριστεράς, αλλά ήταν προϊόν του ίδιου του συστήματος κοινωνικού ελέγχου και πολιτικής στείρωσης που είχε εφευρεθεί για να κρατά τη νεολαία αλυσοδεμένη. Ήταν μια ειλικρινέστατη αντίδραση. Γι' αυτό και θεωρήθηκαν τόσο επικίνδυνοι από το ναζιστικό καθεστώς. Όσο περνούσε ο καιρός και συνεχιζόταν ο πόλεμος, η χιτλερική νεολαία γινόταν όλο και πιο ασφυκτική καθώς ήταν επιτακτική η ανάγκη για καινούριους στρατιώτες. Ως το τέλος τις δεκαετίας του '30, χιλιάδες νέοι έψαχναν τρόπους να αποφύγουν τα δόντια της χιτλερικής νεολαίας. Μαζεύονταν και έβρισκαν τρόπους να οικειοποιηθούν ξανά τον κλεμμένο χώρο και χρόνο της εφηβείας τους, οργανωμένοι σε μικρές ομάδες/συμμορίες, με ιδιαίτερη προτίμηση στα ρούχα με καρό σχέδια.

Αρχικά, φαίνονταν κάπως άκακοι: μαζεύονταν σε πάρκα και αλάνες, όπως κάνουν οι νέοι παντού, τα σαββατοκύριακα πήγαιναν εκδρομές στην εξοχή, αγόρια και κορίτσια μαζί. Συναντιόντουσαν με «πειρατές» από άλλες πόλεις και περιοχές, και ταξίδευαν σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γερμανίας, ενώ εν καιρώ πολέμου ήταν παράνομο να ταξιδεύεις χωρίς χαρτούρα και απαραίτητα έγγραφα. Όμως το να τολμήσουν να διασκεδάζουν ήταν εγκληματικό: ήταν πέρα από τον κομματικό έλεγχο... Η χιτλερική νεολαία οργάνωνε περιπολίες με σκοπό να καταστείλει τέτοια φαινόμενα, και οι πειρατές, όταν έρχονταν αντιμέτωποι, αντί να τρέξουν, έμεναν για τον καυγά τον οποίο συνήθως κέρδιζαν. Η Γκεστάπο μάλιστα τους θεωρούσε απειλή για τις ζωές των περιπόλων της χιτλερικής νεολαίας και καλούσε την αστυνομία να επέμβει και να τους πατάξει μια και καλή. Όσο περνούσε ο καιρός, η δράση των πειρατών γινόταν όλο και πιο θαρραλέα. Έκαναν φάρσες σε στρατιωτικούς, έπαιζαν

ξύλο με τη χιτλερική νεολαία, και προχώρησαν σιγά-σιγά σε διάφορα σαμποτάζ. Στη δουλειά τους έβριζαν για τεμπέληδες και κοινωνικά παράσιτα, ενώ βοηθούσαν Εβραίους, λιποτάκτες και αιχμαλώτους πολέμου. Με το πέρασμα του χρόνου πήραν αέρα, και ξεκίνησαν να βγαίνουν τη νύχτα, να γράφουν αντιφασιστικά σλόγκαν στους τοίχους και να ληστεύουν στρατόπεδα για όπλα και εκρηκτικά που χρησιμοποιούσαν για επιθέσεις ενάντια σε φυσιογνωμίες των Ναζί. Ο επικεφαλής της Γκεστάπο στη Κολωνία ήταν ένα από τα θύματά τους.

Το ναζιστικό κράτος προφανώς αντέδρασε με σκληρά μέτρα καταστολής, μαζικές συλλήψεις και φυλακίσεις, ποινές στην απομόνωση, κάτεργα, «επιμορφωτικά» σχολεία, στρατόπεδα συγκέντρωσης και στρατοδικεία. Για αρκετούς, η τιμωρία τους ήταν η θανατική ποινή και η εκτέλεση, όπως τους πειρατές της Κολωνίας που κρεμάστηκαν δημόσια... Χιλιάδες ήταν αυτοί που ήρθαν αντιμέτωποι με το μένος των ναζί ενάντια στους πειρατές και τη δράση τους. Ακόμα και μετά το τέλος του πολέμου, που η Γερμανία μεταμορφώθηκε σε μια σύγχρονη, δυτική δημοκρατία η οποία για να ανοικοδομηθεί επέβαλε αυστηρούς νόμους υποχρεωτικής εργασίας, οι πειρατές ήταν ανεπιθύμητοι από την εξουσία ακριβώς λόγω της απροθυμίας τους να δουλέψουν, και μάλιστα κάποιοι φυλακίστηκαν ως αρνητές εργασίας. Οι πειρατές ήταν σκουπίδια, τόσο για τους ναζί όσο και για το νέο καθεστώς. Το υπόβαθρο των «δίκαιων» ενεργειών των συμμάχων στο δεύτερο παγκόσμιο χτίστηκε πάνω στον μύθο ότι ο πληθυσμός της Γερμανίας υποστήριζε, ή τουλάχιστον ανεχόταν τους ναζί, και γι' αυτό λοιπόν μονοπάτια αντίστασης όπως εκείνο που περπάτησαν οι πειρατές του Edelweiss έπρεπε να σβηστούν. Αυτά τα σύντομα λοιπόν για τη διάσωση της μαθητικής και κινηματικής μνήμης και για μια αναδρομή στο παρελθόν της πλούσιας ακηδεμόνευτης μαθητικής δράσης, ιδιαίτερα σε μια περίοδο που η όποια αντίσταση φάνταζε καταδικασμένη...

Περπατάμε στις όχθες των Ruhr και Rhine
Τσακίζοντας τη χιτλερική νεολαία!
Τραγούδι μας η ελευθερία, ο έρωτας κι η ζωή,
Είμαστε οι πειρατές του Edelweiss!

Η ΟΡΓΗ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΠΕΙΣΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

το κάλεσμα για την πορεία που έγινε στις 2/12

Βράδυ 6 Δεκέμβρη, 2008, Εξάρχεια. Ο μπάτσος Κορκονέας δολοφονεί τον Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Τις επόμενες μέρες η Ελλάδα έζησε τη σφοδρότερη εξέγερση εδώ και δεκαετίες – εξέγερση η οποία δεν περιορίστηκε μόνο σαν απάντηση στη δολοφονία του Αλέξη, αλλά έγινε απάντηση στην καθημερινή καταπίεση και μιζέρια. Καταλαμβάνονται πανεπιστήμια και άλλα κτίρια, γίνονται πορείες, συγκρούσεις, απαλλοτριώσεις και μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας εξεγείρονται και επιτίθενται.

3 χρόνια μετά, και τίποτα δεν φαίνεται να έχει αλλάξει. Ή μήπως όχι? Στην Ελλάδα ο Δεκέμβρης άφησε μια παρακαταθήκη αυτοοργάνωσης, είτε από τις καταλήψεις που εμφανίστηκαν, είτε από διάφορα εγχειρήματα όπως τα αυτοδιαχειριζόμενα πάρκα και τις συνελεύσεις γειτονιάς, που προτάσσουν έμπρακτα την αντιιεραρχική κοινωνική οργάνωση. Η εξέγερση σηματοδότησε την αρχή μιας παγκόσμιας περιόδου όπου η εξουσία γίνεται όλο και πιο επιθετική, αλλά οι αντιστάσεις δυναμώνουν – παντού. Στην μισή Ευρώπη τα κράτη εξαπολύουν επίθεση με «μέτρα λιτότητας» ενάντια στην κοινωνία, σε κάθε γωνιά της γης όμως όλο και πληθαίνουν αυτοί που μπροστά στο ζοφερό μέλλον που μας ετοιμάζουν επιλέγουν να αντισταθούν. Από τις απεργίες στην Ελλάδα, μέχρι τον πολύμηνο αγώνα των φοιτητών στην Χιλή, από μαθητικούς αγώνες και το ξέσπασμα των περιθωριοποιημένων στο Λονδίνο μέχρι τα κινήματα των καταλήψεων που εμφανίζονται παντού, από τους κοινωνικούς αγώνες στη Γαλλία μέχρι την αυτοοργανωμένη γενική απεργία στο Όκλαντ της Αμερικής, από τις εξεγέρσεις του Αραβικού κόσμου μέχρι την κατάληψη της Wall St. Στην καρδιά του καπιταλισμού.

Στην Κύπρο όμως? Τα πράγματα δεν φαίνονται και τόσο καλά... Ραγδαία άνοδος του εθνικισμού σε ένα νησί που άλλωστε έχει παράδοση στην ακροδεξιά, «αφυπνισμένοι», «αγανακτισμένοι» και λοιποί (οι οποίοι σε συνδυασμό με τα οικονομικά μέτρα αποτελούν μορφή της επίθεσης του κεφαλαίου ενάντια στην κοινωνία) να αναμετρούνται σε παιχνίδια πολιτικής σκοπιμότητας με το ΑΚΕΛ, βλέπουμε την νεκρή από χρόνια αριστερά να γυροφέρνει το κουφάρι της, μια ενδυναμωμένη δεξιά, την εκκλησία και την εθνικιστική της υστερία, καθώς και τον πολιτικό ρόλο που προσπαθεί να παίξει. Ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση δυστυχώς φαντάζει ανύπαρκτος. Γιατί όμως? Μήπως οι λογικές του συστήματος που μας θεωρεί αναλώσιμους, οι ίδιες λογικές δηλαδή που σκότωσαν τον Αλέξη, δεν εμφανίζονται εδώ? Μήπως η απαξίωση για την ανθρώπινη ζωή δεν είναι ολοφάνερη? Το σύστημα μας σκοτώνει καθημερινά, με την καταπίεση και την εκμετάλλευση που επιβάλλει: στο δρόμο, στους χώρους εργασίας, στο σχολείο, στο στρατό... παντού. Το είχαμε ξαναπεί για τα γεγονότα στο Μαρί. Το σύστημα δολοφονεί: όχι μόνο σε κάποιες «άτυχες στιγμές» ή σε κάποια «μεμονωμένα περιστατικά» αλλά κάθε μέρα, συνεχώς. Μήπως στην Κύπρο δεν εμφανίζονται τα σημάδια του γενικευμένου εργατικού μεσαίωνα που οι κυρίαρχοι προσπαθούν να επιβάλουν? Η απάντηση βρίσκεται στα χιλιάδες εργατικά ατυχήματα, στην αυξανόμενη ανεργία, και στα «μέτρα λιτότητας.» Ως μαθητές και μελλοντικοί εργαζόμενοι οφείλουμε να πάρουμε θέση, τώρα που οι εργαζόμενοι βρίσκουν τον εαυτό τους στο έλεος των αφεντικών, να κρατήσουμε ζωντανή την μνήμη των ταξικών αγώνων και των κεκτημένων που κέρδισαν (τα οποία μέχρι πρότινος θεωρούνταν δεδομένα, όπως το οκτάωρο – όχι πια!), χωρίς να πέφτουμε στην παγίδα να ζητάμε καλύτερους όρους σφαγής, αλλά κρατώντας πάντα το όραμα της ανατροπής. Να αντιληφθούμε την κρίση ως κοινωνικό φαινόμενο όπου οξύνεται ο κοινωνικός ανταγωνισμός και η πάλη των τάξεων. Οργή λοιπόν, όχι για έναν «κακό μπάτσο» ή κάποιες «λανθάνουσες αποφάσεις» των κυρίαρχων. Συνειδητοποιημένη οργή ενάντια στην εξουσία και τις αντιλήψεις που τη στηρίζουν.

Γι' αυτό λοιπόν, καιρός να ακουστούμε. Καιρός να προτάξουμε στην πράξη την αξιοπρέπεια και την αντίσταση. Καιρός να πάρουμε τον αγώνα στα χέρια μας, μακριά από κάθε είδους καθοδηγητές, αρχηγούς, και υποκινητές. Καιρός να αγωνιστούμε, για μια κοινωνία ισότητας-αλληλεγγύης-ελευθερίας, για να ξεφορτωθούμε επιτέλους τις αλυσίδες της εξουσίας και της βαρβαρότητας.

Τώρα μιλάμε εμείς!

Οδηγίες: Βγάλτε την αφίσα, αφαιρώντας προσεχτικά το δισέλιδο από το υπόλοιπο περιοδικό. Στερεώστε την στον τοίχο.

LA BEAUTÉ EST DANS LA RUE

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ

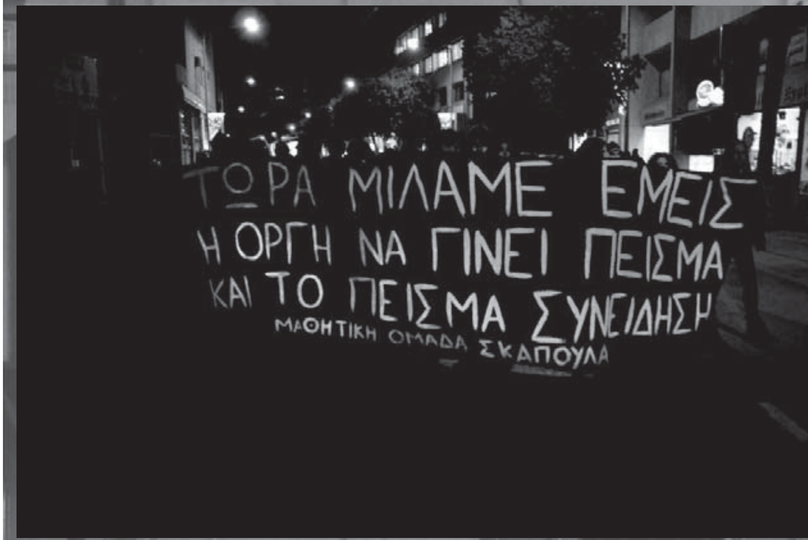
Πλατεία Ελευθερίας, 2/12, λίγο πριν ξεκινήσει η πορεία...

(Και για να μη ξεχνιόμαστε... Στους δρόμους είναι η ομορφιά ρε!)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΙΣ 2/12

ανταπόκριση και φωτογραφίες από την πορεία στις 2/12/2011

Την Παρασκευή 2/12 καλέσαμε πορεία από την πλατεία Ελευθερίας, για τα 3 χρόνια από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και την εξέγερση του Δεκέμβρη. Η πορεία είχε ως σκοπό να διατηρήσει ζωντανή τη συλλογική μνήμη εκείνων των ημερών αλλά και να προτάξει την επίθεση σε κράτος και κεφάλαιο στις σημερινές και τοπικές συνθήκες. Η διοργάνωση και οι προετοιμασίες έγιναν μέσα από ανοιχτές μαθητικές συνελεύσεις της σκαπούλας, όπου διαμορφώσαμε μαζί το χαρακτήρα και το πλαίσιο της πορείας. Επίσης, την Τρίτη 6/12, επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη πραγματοποιήθηκε παρέμβαση στο κέντρο της Λευκωσίας με μοίρασμα εκατοντάδων κειμένων.

Την μέρα της πορείας, κατά τις 7μιση ξεκίνησε η προσυγκέντρωση στην πλατεία Ελευθερίας, όταν έφτασαν 30 περίπου μαθητές της σκαπούλας με μικρή πορεία από την Φανερωμένη. Σιγά-σιγά μαζευόταν κόσμος, και γύρω στις 8μιση ξεκίνησε η πορεία με περίπου 120 άτομα, – (στην πλειοψηφία τους μαθητές) αλλά και τη στήριξη άλλων συλλογικοτήτων και ατόμων του χώρου – τρία πανό που έγραφαν «τώρα μιλάμε εμείς / η οργή να γίνει πείσμα και το πείσμα συνείδηση», «αυτές οι μέρες είναι του Αλέξη», «η εξέγερση δεν είναι ουτοπία» και οργανωμένη περιφρούρηση.

Καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας γράφονταν συνθήματα σε τοίχους και βιτρίνες τραπεζών/καταστημάτων με σπρέι και φωνάζαμε διάφορα αντιεξουσιαστικά συνθήματα, σε ελληνικά, αγγλικά και τουρκικά – υπήρχε μικρή συμμετοχή τ/κ μαθητών που αξίζει να σημειωθεί. Μοιράστηκαν αρκετές εκατοντάδες κείμενα σε περαστικούς. Πετάχτηκαν μπογιές σε τράπεζες στην Μακαρείου και τη Στασίνου, στην ελληνική πρεσβεία και στη λέσχη αξιωματικών στην πλ. Φανερωμένης ενώ σαμποταρίστηκε και ένα μηχάνημα atm. Οι δράσεις αυτές είχαν συμβολικό χαρακτήρα, ενάντια στην εξουσιαστική κανονικότητα, για να γίνει ξεκάθαρο πως ενώ ο καπιταλισμός στολίζει τις λαμπερές βιτρίνες του και οι κυρίαρχοι

νομίζουν πως μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι, υπάρχουν ακόμα αυτοί που δε συναινούν και επιχειρούν να κάνουν τους εφιάλτες της κάθε εξουσίας πραγματικότητα – ακόμα και σε αυτό το φαινομενικά ήσυχο, κοιμισμένο νησί.

Η πορεία ολοκληρώθηκε μετά από σύντομη στάση έξω από την κατάληψη της νεκρής ζώνης με συνθήματα αλληλεγγύης, και πραγματοποιήθηκε κουβέντα στην πλ. Φανερωμένης για τη συνέχεια των δράσεών μας και την δικτύωση με σύντροφους μαθητές από άλλες πόλεις. Κρεμάστηκε το κεντρικό πανό και βανδαλίστηκε μια γιγαντοαφίσα της αστυνομίας, η οποία αστυνομία να σημειωθεί πως είχε προκλητικότατη παρουσία στην γύρω περιοχή μετά το τέλος της πορείας. Οι μπάτσοι όμως δεν κατάφεραν να καταστείλουν τη δυναμική πορεία, και ως γνωστό, εκεί που δε φτάνει το γκλομπ του μπάτσου φτάνει το μαχαίρι του φασίστα...

Γύρω στις 11 ενώ όλα φαίνονταν ήσυχα, εντοπίστηκε ομάδα περίπου 10 εθνικιστών σε παρακείμενο στενό, οπλισμένοι με ρόπαλα. Κυνηγήθηκαν από συντρόφους και τράπηκαν σε άτακτη φυγή, και ένας από αυτούς έφαγε κάτι ψιλές. Η καταστολή έχει πολλά ποδάρια, και οι εθνικιστές μας έχουν συνηθίσει σε επιχειρήσεις ενάντια στα κοινωνικά κινήματα ανά τον κόσμο. Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν ότι ο αγώνας ενάντια σε κράτος και καταστολή και ο αγώνας ενάντια στον εθνικιστικό παραλογισμό είναι ένα και το αυτό.

Η νύχτα της 2/12 δεν ήταν μια όπως όλες τις άλλες. Ήταν μια ελάχιστη ένδειξη συνείδησης, από μια νεολαία (και όχι μόνο) που δεν αρκείται στην αποχαύνωση της κατανάλωσης, της πολιτικής σαπίλας, των εθνικών μύθων και των εξουσιαστικών ιδεολογημάτων, αλλά αγωνίζεται, περήφανη και αποφασισμένη για όσα της αξίζουν. Οι καιροί αλλάζουν, το μήνυμα της αντίστασης όμως είναι επίκαιρο όσο ποτέ...

Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ
Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΜΙΑ ΜΕΡΑ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ
ΔΕΝ ΘΑ 'ΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ...

occupy the buffer zone

για την κατάληψη της νεκρής ζώνης

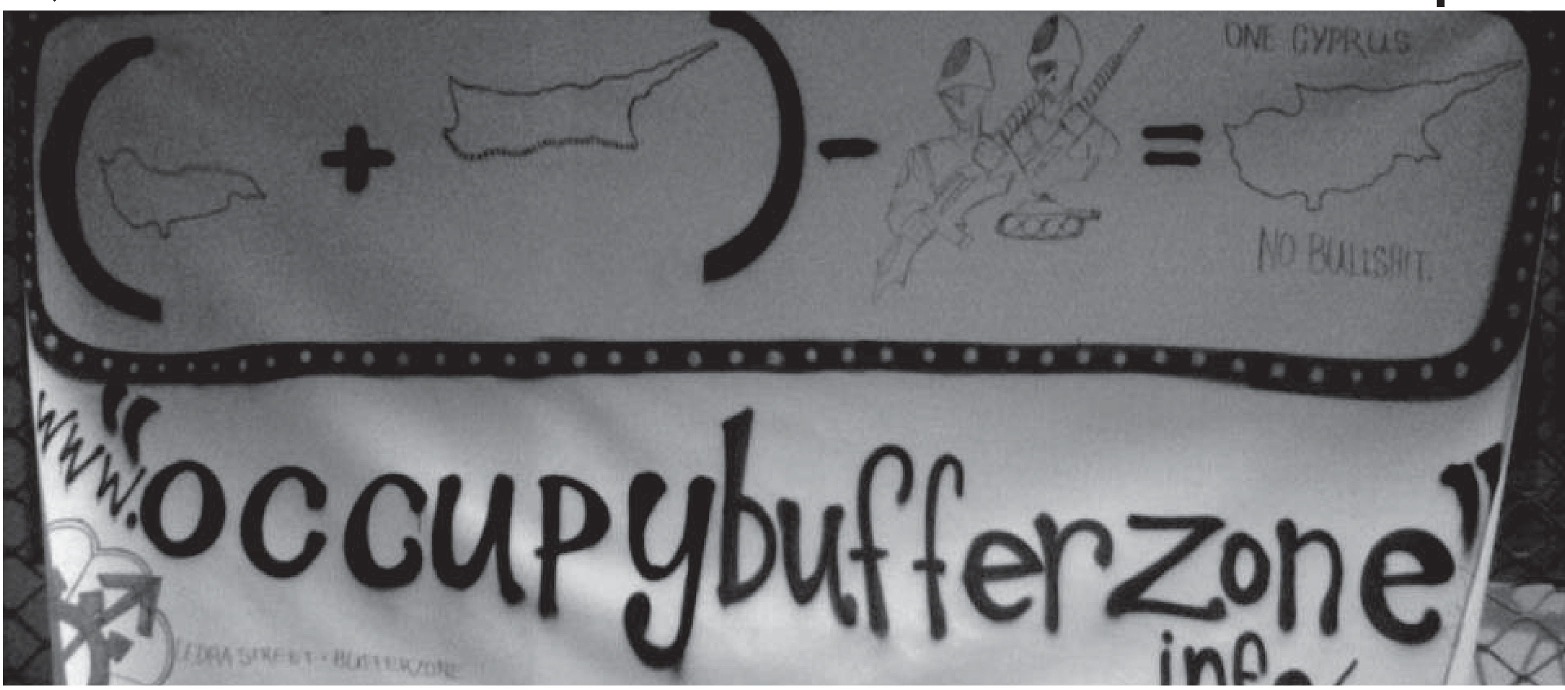
Στις 17 Σεπτεμβρίου 2011 γεννήθηκε το Occupy Wall Street , στη καρδιά του καπιταλισμού, εμπνευσμένο από τις ανατρεπτικές εξεγέρσεις στον Αραβικό κόσμο όπως στην Αίγυπτο και Τυνησία, αλλά και απ' τη γενικευμένη οικονομική κρίση. Το κίνημα εναντιώνετε στην διαβρωτική δύναμη των ισχυρών τραπεζών και πολυεθνικών εταιριών με σκοπό να επαναφέρει τη δύναμη στα χέρια του λαού.

Στις 15 Οκτωβρίου ανακοινώθηκε παγκόσμιο κάλεσμα στο οποίο ανταποκρίθηκαν πάνω από 650 πόλεις. Συνεπώς εκατοντάδες κόσμου από όλα τα άκρα της γης ξεχείλισαν στους δρόμους, συσπειρώνοντας καταλήψεις σε πλατείες, κτίρια, ακόμη και στην νεκρή ζώνη που διαχωρίζει την πρωτεύουσα της Κύπρου. Ξεκινώντας από μια συστηματική συνάντηση κάθε Σάββατο, μεταμορφώθηκε μέσω μιας μικρής, συμβολικής πορείας προς την κατεύθυνση της νεκρής ζώνης, όπου παρέμεινε, δημιουργώντας μια μόνιμη συμβολική κατάληψη. Το κίνημα αυτό ένωσε άτομα από τις δυο μεριές της νεκρής ζώνης που διαχωρίζει το νησί, και απόρριψε τις στερεοτυπικές απόψεις που καλλιέργησαν κράτος, εκκλησία και εκπαιδευτικό σύστημα για τα τελευταία 100 και χρόνια.

Ο χώρος πραγματεύεται τα ζητήματα της αποστρατικοποίησης του νησιού (υπάρχουν 5 διαφορετικοί στρατοί στο νησί!), την επανένωση και την κατάργηση των συνόρων αλλά και την αναγνώριση του «κυπριακού προβλήματος» ως φαινόμενο και σύμπτωμα του ανθυγιεινού και σάπιου καπιταλιστικού συστήματος, καθώς και η αντίσταση ενάντια στην πηγή αυτών των συμπτωμάτων, δηλαδή το ίδιο το σύστημα.

Το κίνημα λειτουργεί από αυτοοργανωμένες και οριζόντιες δομές μέσα από εβδομαδιαίες ανοιχτές γενικές συνελεύσεις. Η μόνιμη κατάληψη αποτελείτε από παρατεταγμένα αντίσκηνα, info point και κουζίνα. Την παραμονή της πρωτοχρονιάς καταλήφθηκαν 2 εσωτερικοί χώροι οι οποίοι αποτελούν την κουζίνα, καφενείο και ένα χώρο όπου λαμβάνουν χώρα διάφορες δραστηριότητες καθ' όλη τη διάρκεια της εβδομάδας, όπως εργαστήρια ταγκό, πολλαπλές προβολές και συζητήσεις.

Η κατάληψη είναι ανοιχτή για διαμόρφωση και συμμετοχή, και ως ενεργό κομμάτι του α/α χώρου από τον μάρτη θα οργανώνουμε ένα αυτοοργανωμένο μαθητικό καφενείο σε τακτική βάση έτσι ώστε να δημιουργηθεί ένα σημείο αναφοράς, ένας χώρος συνεύρεσης, διασκέδασης και συζήτησης, καθώς και συνελεύσεων και προβολών για μαθητές που δεν γουστάρουν τον πολιτισμό των cafe και της κατανάλωσης.

D.I.Y. CORNER

Οδηγίες για διάφορες αυτοσχέδιες κατασκευές. Ιδιαίτερα χρήσιμο για τη διασπορά του κινηματικού λόγου!

ΜΑΡΚΑΔΟΡΟΣ/ΜΕΛΑΝΙ

Υλικά:
-Λαδομπογιά
-Νέφτι/Θίννερ
-Polish/Βαφή παπουτσιών (χωρίς την βαφή μονό η συσκευασία)

Βήμα 1ο:
Σε ένα πλαστικό ποτήρι προσθέτουμε 2/3 μπογιά ανάλογα με την ποσότητα που θα χρειαστούμε.

Βήμα 2ο:
Προσθέτουμε 1/3 θίννερ και ανακατεύουμε για αρκετή ώρα (για κανένα 7λεπτο)

Βήμα 3ο:
Ανοίγουμε το δοχείο του polish και τοποθετούμε το μίγμα μαζί με μια μπίλια η ακόμα και μικρή πέτρα για να ανακατεύετε το μελάνι.

Βήμα 4ο:
Κλείνουμε το δοχείο.
READY FOR ACTION

Κάποιοι κανονικοί μαρκαδόροι σε συνδυασμό με έναν αυτοσχέδιο. Μπορείς να τον ξεχωρίσεις?!

ΑΥΤΟΚΟΛΛΗΤΑ

Υλικά:
-Χαρτί για ετικέτες (ενιαίο όχι διαχωρισμένο)
-Υπολογιστής
-Εκτυπωτής
-Διάφανο laminate πλαστικό (κατά προτίμηση αυτοκόλλητο)

Βήμα 1ο:
Βρίσκουμε ή δημιουργούμε κατάλληλη εικόνα για το μέγεθος της προτιμήσεις μας (χρήσιμες οι γνώσεις προγραμμάτων επεξεργασίας εικόνας)

Βήμα 2ο:
Αντικαθιστούμε το κοινό χαρτί του εκτυπωτή με το αυτοκόλλητο

Βήμα 3ο:
Μόλις τυπωθεί τοποθετούμε πάνω τους το διάφανο laminate (αν δεν είναι αυτοκόλλητο το laminate θα μας φανεί χρήσιμη η γόμα τύπου aerosol την οποία μπορούμε να κλέψουμε από υπεραγορές-αλυσίδες)

Βήμα 4ο:
Ακολούθως κόβουμε ανάλογα τα αυτοκόλλητα μας

**Προτιμούμε να τοποθετηθούν όσο πιο πολλές εικόνες σε κάθε κόλλα για οικονομία υλικού)*

Οδηγός για STENCIL

STENCIL

Υλικά:
-Μαχαιράκι (scalpel καλύτερα)
-Εκτυπωτής
-Υπολογιστής
-Χαρτόνι ή πλαστικό βινύλιο ή συνηθισμένο χαρτί*

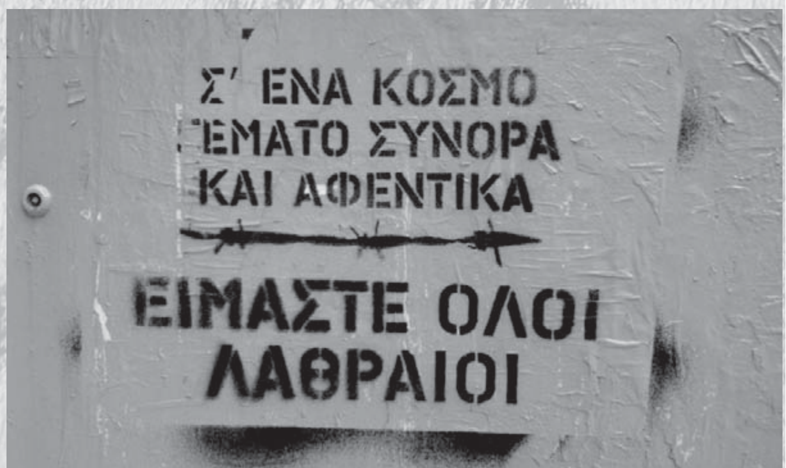
Βήμα 1ο:
Βρίσκεις την εικόνα που θέλεις στο ιντερνέτ η ακόμα και δική σου πρωτοτυπία (αν η εικόνα δεν είναι έτοιμη, θα χρειαστεί μια διαδικασία στο photoshop). Αυτό που κάνεις στο photoshop ουσιαστικά είναι να την κάνεις ασπρόμαυρη, και μετά να αυξήσεις το brightness & το contrast, (ή από τα levels) έτσι ώστε να μείνουν μόνο το άσπρο και το μαύρο στην εικόνα, να φύγει το γκρίζο βασικά.

Βήμα 2ο:
Εκτυπώνουμε την εικόνα μας στο μέγεθος που την θέλουμε (συνήθως Α4, αν θέλουμε πιο μεγάλα μεγέθη μπορούμε να εκτυπώσουμε απευθείας σε φωτοτυπάδικο πάνω σε χαρτόνι). Για να είναι πιο ανθεκτικό προτιμούμε να χρησιμοποιήσουμε χαρτόνι ή πλαστικό όπου θα το εκτυπώσουμε ή θα βάλουμε το συνηθισμένο χαρτί και να το κόψουμε πάνω από το χαρτόνι.

Βήμα 3ο:
Ακολούθως στο κόψιμο προσέχουμε γράμματα όπου το άσπρο του χαρτιού περικλείετε από μελάνι (π.χ. το «Ο» και το «Α» που θα κοπούν κάπως έτσι):

O / A

**Από πείρα, ένα ιδιαίτερο χρήσιμο υλικό είναι το πλαστικό για διαφάνειες που μπορείς να βρεις σε οποιοδήποτε copy center, γιατί δεν φθείρεται με τη χρήση και στεγνώνει και σχετικά γρήγορα.*

Έτσι τον σκεφτόμαστε εμείς τον κόσμο...

(Η ιστορία που ακολουθεί (θα) είναι πέρα για πέρα αληθινή και (θα) βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα)

«Σκεφτόμαστε ένα κόσμο χωρίς ναρκωτικά, χωρίς
στρατιωτικούς και χωρίς πειθαρχικά,
τα παιδιά θα βγουν στους δρόμους
και θα παίζουν δυνατά,
δεν υπάρχουνε πια μπάτσοι να ζητάνε τα στοιχεία,
δεν υπάρχουνε φάκελοι να σε βάζουν σε αρχεία,
η κρατική καταστολή μας φαίνεται αστεία, ξέρουν
τι θα πει η αναρχία,
δεν υπάρχει πια η γραφειοκρατία...»

Σπείρα, παραμένεις ελεύθερος

27 Σεπτεμβρίου 2031

Ξεκινάμε. Φαί στις αγελάδες, στο κοτέτσι και στα άλογα. Μετά για σκάλισμα του περβολιού – είναι ο καιρός για να σπείρουμε νέες σοδειές: μαρούλια, αγγουράκια, ντομάτες, καρότα, μελιτζάνες, βότανα και ότι άλλο υπάρχει διαθέσιμο. Το μεσημέρι, διάλειμμα για το καθιερωμένο μεγάλο μεσημεριανό: μαζευόμαστε όλοι στην αυλή και τρώμε συνήθως αυτά που παράγουμε. Το μενού σήμερα έχει ρύζι με λαχανικά, ρεβίθια και σπιτίσιο φυσικά γιαούρτι. Μάγειρες ο Γιώργος και η Αννίτα. Αύριο είναι η σειρά μου μαζί με την Yusuf και θα ετοιμάσουμε τη σπεσιαλιτέ μας: κουπέπια!

Απολαμβάνοντας το κρασί που έκαναν 2 μέρες πριν ο Ali με τον Emin, αφουγκραζόμαστε τους ήχους της φύσης: τα γαυγίσματα των σκύλων, το ελαφρύ φθινοπωρινό αεράκι να γδέρνει τα δέντρα. Και φυσικά από πίσω ως συνήθως να ακούγεται ο Χάρης με την κιθάρα του! Το μόνο αυτοκίνητο που έχει η κολεκτίβα δε χρειάστηκε για μεταφορές σήμερα άρα κανένας ήχος (εκτός βέβαια αν είναι μουσική!) δεν πρόκειται να μας ενοχλήσει.

Η μέρα συνεχίζεται με μαζεύοντας φρούτα από το πίσω μέρος του περβολιού. Τα προϊόντα που παράγουμε δεν είναι φυσικά αρκετά, όμως κάνουμε πολλές ανταλλαγές με τις κοντινές μας αγροτικές κολεκτίβες. Πάνε ήδη πάνω από 6 χρόνια που έχουμε πάρει την νεκρή ζώνη για να τη μετατρέψουμε σε αυτό που έχουμε σήμερα, και έχουν ήδη στηθεί πάνω από 8 άλλες κολεκτίβες. Τα Αγροκτήματα (έτσι έχει ονομαστεί το χωριό που ήταν παλιά η νεκρή ζώνη), δεν έχουν φυσικά κανένα «μουχτάρη» και δεν υπακούν σε καμιά κυβέρνηση, παρά μόνο στις ανάγκες και τις επιθυμίες των ανθρώπων που ζουν εκεί. Όσοι ζουν σε κάθε κολεκτίβα αποφασίζουν από κοινού τι θα παράγουν, πως θα μοιραστούν οι δουλειές κτλ. Μια φορά το δίμηνο συναντιόμαστε με όλους τους αγρότες του χωριού στη μεγάλη συνέλευση και από κοινού αποφασίζουμε για ανταλλαγές προϊόντων, βοήθειες που μπορεί να χρειάζεται κάποια κολεκτίβα και φυσικά για τις εκδηλώσεις, τις γιορτές και τα πανηγύρια του χωριού.

Έχοντας μαζέψει τα φρούτα, μας αξίζει λίγη ξεκούραση πριν από τη μίνι συναυλία που θα δώσουν ο Νίκος με την Ayse και τον Σώτο: κιθάρα, ακορντεόν και ταμπούρλο! Η συναυλία είναι ανοιχτή φυσικά για όλο το χωριό αλλά και για όλο τον κόσμο, όπως και όλες οι εκδηλώσεις μας: συζητήσεις, βραδιές ποίησης, συναυλίες, εργαστήρια καλλιέργειας και ότι άλλο μπορούμε να φανταστούμε και να το πραγματοποιούμε. Φυσικά, ο περισσότερος κόσμος έξω από το χωριό αδιαφορεί και προτιμά να ασχοληθεί με το ipod 46, το iwalk, το italk κτλ. Υπάρχει όμως λίγος κόσμος που ενδιαφέρεται, και με την είσοδο της Μαρίας στην κολεκτίβα έχουμε φτάσει τα 25 άτομα!

Άλλη μια κουραστική μα απολαυστική μέρα φτάνει στο τέλος της. Βοηθάω τα φιλαράκια στο συγύρισμα και πάω για ύπνο. Με το χαμόγελο στο στόμα. Με τη χαρά που ζω στο μόνο πράσινο μέρος που έχει απομείνει στο νησί. Με τη χαρά που, ενώ οι πολιτικοί συζητούν για λύση του κυπριακού, εμείς έχουμε ήδη εδώ και καιρό ξεχάσει ποιο ήταν το πρόβλημα. Με τη χαρά που, όχι μόνο δεν έχουμε πια αφεντικά να μας διατάζουν και να απομυζούν τα κέρδη που εμείς παράγαμε, αλλά τώρα δεν έχουμε καν δουλειά: έχουμε ζωή, και όλες οι δράσεις μας περιτριγυρίζονται γύρω από τη διατήρηση, τη βελτίωση και την απόλαυσή της. Και είναι πράγματι όλα τόσο πιο εύκολα, τόσο πιο ζωντανά και όμορφα εδώ, που η μόνη ιδιοκτησία μας είναι ο χρόνος μας, σ' αυτή τη μικρή αταξική και άναρχη κοινωνία...

Κάποια έβγαινε απ’ τη θάλασσα...

Μια εικόνα λίγο πιο πέρα στο μέλλον

***

Δεν γεννήθηκα εδώ. Δεν τον γνώρισα αυτόν τον τόπο. Δεν ήξερα τι σήμαινε να είσαι ελεύθερος. Όλα ήταν ψέματα. Περπατούσα στους τσιμεντένιους δρόμους, για ώρες, ψάχνοντας κάτι που δεν υπήρχε - δεν καταλάβαινα πως ούτε εγώ υπήρχα.

Τώρα, καθισμένοι στην άμμο, κοιτάζοντας τ’ άστρο του πρωινού, τώρα, μόνο τώρα, μπορούμε να νιώσουμε τι σημαίνει να υπάρχεις. Για χρόνια προσπαθούσαμε να μάθουμε πως να δημιουργούμε, να μοιραζόμαστε, πως να ζούμε απ’ τη γη, να φτιάξουμε σπίτια απ’ το χώμα, να χρησιμοποιήσουμε τη τεχνολογία σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες. Πώς να καταστρέψουμε την ιεραρχία, να ζήσουμε με τα απαραίτητα, με ηθικές αξίες καθορισμένες συλλογικά και όχι με τις παπαριές των θεών και των αφεντικών. Τώρα εμείς είμαστε οι θεοί, και κανείς δεν είναι κατώτερος κανενού. Εμείς, ο κάθε ένας από μας και ένας Δίας, αντικρίζουμε τον κόσμο από τον Όλυμπο, δίχως φόβο και ψέμα. Δίχως φύλο, ράτσα και τάξη. Είμαστε οι μονάδες που μαθαίνουν να ζουν σε αρμονία. Όπως είπε και ο σύντροφός μου, «η μόνη ιδιοκτησία μας είναι ο χρόνος μας, σ’ αυτή τη μικρή αταξική και άναρχη κοινωνία...»

***

Κάποια έβγαινε από τη θάλασσα... τα μαλλιά της χρυσά, πορτοκαλιά, κίτρινα... η ανατολή, η ανατολή μας. Η ανατολή την οποία εκατομμύρια ονειρεύτηκαν, για την οποία πάλεψαν και πέθαναν. Εμείς, οι τυχεροί μπάσταρδοι, μπορούμε να δούμε τον ήλιο που βγαίνει απ’ τη θάλασσα...

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ!

«Γιατί άραγε υπάρχει ο στρατός; Για να εξυπηρετεί τα εθνικά συμφέροντα και να μας προστατεύει φυσικά. Γιατί αν δεν έχουμε στρατό τότε θα μας κατασπαράξει ο εχθρός. Και υπάρχει επίσης για να μαθαίνουν οι νέοι πειθαρχεία και σωστή οργάνωση.»
Το να δίνεις φονικά μηχανήματα σε εθνικόφρονες για να σε προστατεύουν από άλλους εθνικόφρονες με φονικά μηχανήματα αποτελεί προστασία; Φυσικά είναι το κυπριακό πρόβλημα, χωρίς τη λύση αυτού δεν μπορούν να φύγουν οι στρατοί κτλ κτλ κτλ. Θα περιμένουμε την από μηχανής θεού λύση του κυπριακού μέχρι να αρνηθούμε το στρατιωτικό παραλογισμό; Θα το ρισκάρουμε δηλαδή να έχουμε σύνορα, στρατούς και υποχρεωτική θητεία για πάντα; Τι καλύτερο από να απαλλαγούμε από όλα αυτά για να ζήσουμε αρμονικά, στην Κύπρο και παντού;

«Μα αυτό είναι αδύνατον. Χωρίς εθνική φρουρά δεν θα υπάρχει κυπριακό κράτος μέσα σε μια βδομάδα.»
Πρώτον, με μεγάλη μας ευχαρίστηση θα υποδεχόμασταν την κατάργηση του κυπριακού κράτους (€κκλησία, θεσπισμένος εθνικισμός, πολιτικοί, ανεργία, τράπεζες και άλλα όμορφα) φτάνει φυσικά να μην ακολουθούσε η επιβολή άλλου κράτους. Για να σοβαρευτούμε όμως, δεν υπάρχει ασφαλέστερη κατάσταση από την πλήρη απουσία στρατών. Και εννοούμε ΟΛΩΝ των στρατών. Αν κάποιοι θεωρούν ότι η Τουρκία περιμένει την ευκαιρία αλλά τρέμει την εθνική φρουρά, ενώ αν απαλλαγεί από στρατούς η Κύπρος θα επιτεθεί, ας προσπαθήσουν να επικοινωνήσουν λίγο παραπάνω με την πραγματικότητα.

«Όλα αυτά είναι ανοησίες! Κάθε κράτος που σέβεται τον εαυτό του έχει δικό του στρατό!»
Ε και; Κάθε άνθρωπος που σέβεται τον εαυτό του δε θα χρησιμοποιούσε αυτό το επιχείρημα!

«Και πως θα πειθαρχηθούν οι νέοι; Πως θα γίνουν τα αγόρια άντρες;»
Όπως εμείς οι ίδιοι ξέρουμε και όπως εμείς οι ίδιοι θέλουμε.

«η πόλη είναι μαγική όταν φιλιόμαστε στο πάρκο δίχως φόβο,
όταν δεν γίνονται έφοδοι στα καφενεία και στους σινεμάδες,
η πόλη είναι ασφυκτική όταν την πνίγουν τα εθνικά ιδεώδη,
η πόλη είναι ασφυκτική όταν ξυπνάμε με εμβατήρια χακί»

Και πως θα τα καταφέρουμε; Πώς θα διώξεις όλους τους στρατούς από το νησί ρε μεγάλε; Φτάνουμε στα πιο δύσκολα ερωτήματα. Δεν τρέφουμε αυταπάτες, ούτε θα ικετεύουμε το κράτος και τους θεσμούς του για να καταργήσουν τους στρατούς. Ούτε στην καλή θέληση των 2 ηγετών ελπίζουμε ούτε και πουθενά. Οι στρατοί υπάρχουν για να υπηρετούν τα κρατικά συμφέροντα, είτε επεκτατικά και γεωπολιτικά, είτε ιδεολογικά, είτε και κατασταλτικά ακόμα. Το να καταργήσουμε τους στρατούς αποτελεί μεγάλο στοίχημα, που θα παιχτεί μόνο στα χέρια μιας νεολαίας που θα τους αρνηθεί, που θα αγωνιστεί εναντίον τους, αυτοοργανωμένα και ακηδεμόνευτα. Ήδη πάρα πολλοί νέοι αποφεύγουν τη θητεία με κάθε τρόπο. Στον βορρά υπάρχει η επιλογή της «εξαγοράς», εδώ η μόνη επιλογή είναι το τρελόχαρτο. (Η μήπως η εναλλακτική θητεία σε στρατόπεδο για 33 μήνες; Ας γελάσουμε!) Ας μη ξεχνάμε όμως: ο αγώνας σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να περιοριστεί στον αντιμιλιταρισμό, γιατί έτσι βλέπεις το δέντρο και χάνεις το δάσος. Ο αγώνας ενάντια στο στρατό είναι αγώνας ενάντια στο κράτος που τον έχει ανάγκη, ενάντια στην εξουσία που καλλιεργεί εθνικό μίσος και ορθώνει τείχη ανάμεσά μας για να διαιωνίσει την ύπαρξή της. Το μήνυμα το 'χουν πάρει οι κυρίαρχοι εδώ και καιρό (το κυνήγι των ανυπότακτων είναι το καλύτερο σημάδι) και θα συνεχίσουν να το παίρνουν μέχρι να απαλλαγούμε από την παρουσία τους.

Είμαστε δυστυχώς πολύ πίσω ακόμα και από όσα θεωρούνται αυτονόητα σε άλλες χώρες, όπως η αναγνώριση του αντιρρησία συνείδησης για ιδεολογικούς λόγους, και η (μειωμένη ή ίση με την κανονική) εναλλακτική θητεία σε κοινωνικούς φορείς όπως νοσοκομεία κτλ. Ακόμα κι αν τα είχαμε αυτά όμως δε θα ήμασταν ικανοποιημένοι. Όμως δε παρακαλάμε τους αφέντες για τίποτα: θα τα πάρουμε όλα, θα τα κατακτήσουμε! Να πολεμήσουμε τους στρατούς, να πολεμήσουμε την εξουσία! Να κάνουμε τον κόσμο των στρατοπέδων, των στρατοδικείων, των κρατών, των όπλων, των συρματοπλεγμάτων και του εθνικού μίσους μαύρη σελίδα της ιστορίας και να ανασάνουμε ελεύθεροι...

ΣΚΑΠΟΥΛΑ ΑΠ' ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, ΣΚΑΠΟΥΛΑ ΑΠ' ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ
ΔΕΝ ΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΑΦΕΝΤΙΚΟ!

ΜΑΣ ΣΤΕΙΛΑΤΕ

Δημοσιεύουμε διάφορα κειμενάκια, ποιήματα και φωτο που μας ήρθαν στο μάιλ skapoula@espiv.net

Προς φαντάρους, μελλοντικούς φαντάρους και τους απανταχού αντιμιλιταριστές: κείμενα και ειδήσεις για το στρατό στην Κύπρο (όλους τους στρατούς που υπάρχουν εδώ κατ' ακρίβειαν), νομοθεσίες της ΕΦ και επικοινωνία στο cypriotsagainstarmy.wordpress.com

Η Devicta Limassol είναι μια πρωτοβουλία ατόμων και αποτελείται από μαθητές, φοιτητές και εργαζόμενους. Με τη βοήθεια από τη ΣΚΑΠΟΥΛΑ, ΑΔΕΣΠΟΤΟΥΣ και τους ΑΝΤ.ΑΡ.Τ.Ε.Σ ξεκινήσαμε τα πρώτα μας βήματα για τους κοινωνικοπολιτικούς μας αγώνες. Τασσόμαστε υπέρ της ταξικής πάλης, του αντικαπιταλιστικού αγώνα και είμαστε αλληλέγγυοι σε κάθε ταξικό αγώνα. Στόχος μας είναι η αυτοοργάνωση των ανθρώπων σε κάθε κοινωνικό χώρο για μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και δούλους. Οι αποφάσεις της ομάδας παίρνονται με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες μέσα από γενικές συνελεύσεις. Η πρώτη μας δράση ήταν η πορεία στη Λεμεσό με σκοπό τη συσπείρωση όλων των εργατών Κύπριων και Μεταναστών με τη συνεργασία άλλων δύο ομάδων που εδραιώνονται στη Λεμεσό. Στα τέλη του Ιανουαρίου αποκτήσαμε το δικό μας αυτοδιαχειριζόμενο χώρο το "Το Στέκι"-, για τη καλύτερη οργάνωση του χώρου στον οποίο κινούμαστε και η συσπείρωση του αντιεξουσιαστικού και του ριζοσπαστικού χώρου. Στο στέκκι εδραιώνεται δανειστική βιβλιοθήκη και μέσω του site http://tostekki.squat.gr/- που είναι υπό κατασκευή, θα ενημερώνεστε για διάφορες προβολές, ποιητικές βραδιές, και άλλες DIY δημιουργικές ασχολίες. Επίσης, είμαστε ανοικτοί σε προτάσεις.

Κάθε Παρασκευή υπάρχει ανοικτή συνέλευση η ώρα 20:00
Οποιαδήποτε ενίσχυση θα ήταν ευχάριστο για εμάς.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΕΡΔΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ
Devicta Limassol - devicta12@hotmail.com

Τίτλος: Μια ιστορία που ξεκίνησε στο ντούζ μου ως η επίσκεψη του Παπανδρέου σε μια χαρτορίχτρα

Ένα μυρμήγκι πέρασε από τον τοίχο μου. Μικρή καθόμουν ώρες να κοιτάω τα μυρμήγκια. Μαζί με ένα όνειρο κουβαλήματος ανθρώπινων άκρων, νυχιών και μαλλιών από μυρμήγκια μέσα από ένα τάφο. Αρρωσταίνω περισσότερο αυτές τις μέρες. Υποψιάζομαι ότι ο θερμοστάτης μου απλά αναπαράγει τα μικρόβια στο μικρό μου αφώτιστο δωμάτιο. Συν ο σκεπτικισμός έχει μειώσει δραστικά την πελατεία μου.

Τίτλος: Ντρήμο.

Και σας ονειρεύτηκα χθες μέσα σε ένα αεροπλάνο προορισμός Ιταλία να μην πετάει ρόδες να ακουμπάνε στην άσφαλτο ικανότητες χοπίσματος έξω any time αρχές όρασης μόνο ώμου πίσω θέσης μια κυρία με γούνα μέσα να φωνάζει πως αργεί για το ραντεβού της με την Ντέμι Μούρ σε μια στάση κατέβηκες ακουμπήσματα ώμου και κίτρινες ανταύγειες έφυγες
Εμείς κατεβήκαμε κάπου στη γαλλία περπατήσαμε κάτω από τις άλπεις ο ήλιος να μας χτυπάει στα μάτια, συναντήσαμε μια ελληνική εκκλησία και σε ένα χωριό πήραμε τρένο, για Ιταλία. Στο δρόμο ακολουθάγαμε το αεροπλάνο σαν μικρό οδοδείκτη.

by Γιώργος Μανάδης

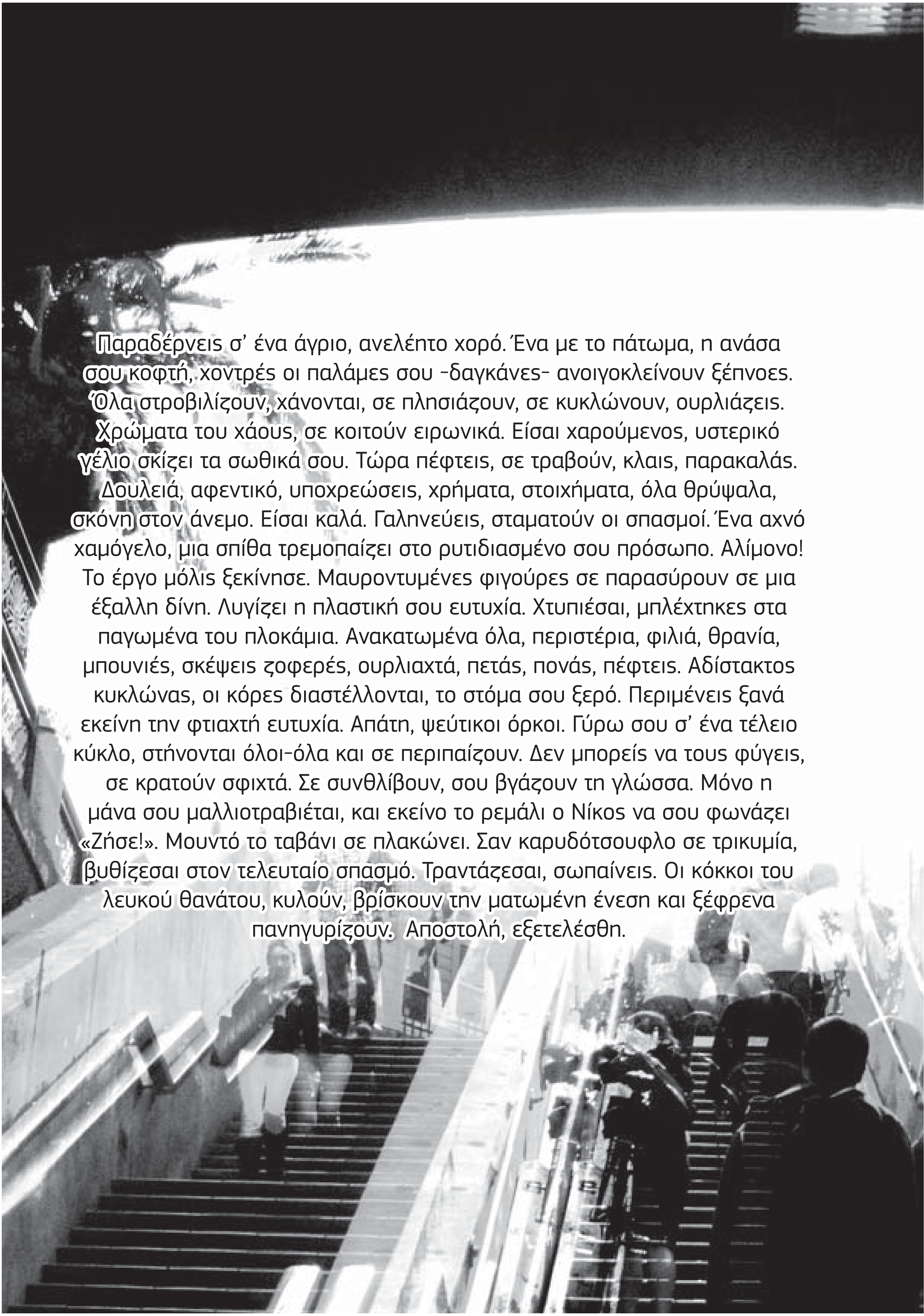
-Τσιγαράκι, τσιγαράκι πάλι; Νόμιζα πως το χαμε κόψει.
-Κόφτο ρε Μάνο.
-Τι έχεις ρε συ; Το τελευταίο καιρό δε σε βλέπω και πολύ καλά.
-Μια χαρά είμαι.

Γνώριζα βέβαια πως κάτι τέτοιο απείχε αρκετά από την πραγματικότητα. Δεν τολμούσα να του αποκαλύψω αυτό που είχα κάνει χθες. Φοβόμουν την αντίδραση του. Από την άλλη πλευρά πως μπορούσα να του κρυφτώ; Ο Μάνος με διάβαζε λες κι ήμουν ανοικτό βιβλίο. Όμως πως να του το πω;

-Θα μου πεις; Το τελευταίο καιρό σε γυροφέρνει ένας τύπος που δεν τον πάω με τίποτα. Αυτός κάπου είναι μπλεγμένος. Δε μου το βγάζεις από το μυαλό.
-Παράτα με ρε Μάνο. Δε τρέχει τίποτα με τύπο. Απλώς βγήκαμε δυο τρεις φορές.
Σηκώθηκα από το παγκάκι και έσβησα το τσιγάρο. Ήθελα να τον αποφύγω αλλά δεν τα κατάφερα. Μόλις έκανα να φύγω με έπιασε από το χέρι και πλησίασε το πρόσωπο του κοντά στο δικό μου. Τα βλέμματα μας διασταυρώθηκαν. Πλέον δεν μπορούσα να συγκρατήσω τα δάκρυα μου. Τότε με πήρε αγκαλιά. Άρχισα να κλαίω με λυγμούς αδυνατόντας να σταματήσω.
-Μην κλαις ρε Μαράκι. Εγώ είμαι εδώ για σένα, μαζί θα το αντιμετωπίσουμε και αυτό όπως όλα τα άλλα. Γι’ αυτό δεν είναι τα φιλαράκια; Θα νιώσεις καλύτερα αν μου μιλήσεις. Βγάλτο από μέσα σου.
Είχα ηρεμήσει κάπως. Προσπάθησα να βάλω σε σειρά τις σκέψεις μου και να του τα διηγηθώ όλα με κάθε λεπτομέρεια.
-Ξέρεις ότι πήγα στο πάρτυ του Ορέστη, ε;
-Ναι. Το έμαθα. Πάντως εγώ ήμουν κάθετος εξαρχής.
-Ναι. Ε, λοιπόν είχες δίκιο σε όλα. Βέβαια στην αρχή όλα ήταν τέλεια. Μιλούσαμε, τραγούδησαν τα παιδιά όμως μετά...
-Τι έγινερε συ; Άντε λέγε.
-Καθίσαμε όλοι χάμω για να παίξουμε μπουκάλα. Ο Ορέστης έβγαλε ένα σακουλάκι και το πάσαρε σε όλους για κέρασμα. Και... δοκίμασα κι εγώ.
-Τι έκανες λέει; Πας καλά ρε παιδί μου; Έχεις τρελαθει τελείως;

Ο Μάνος έβγαζε φωτιές. Είχε βγει εκτός εαυτού. Πρώτη φορά τον έβλεπα έτσι. Στα αλήθεια τον φοβήθηκα.

-Ηρέμησε Μάνο, του είπα απαλά
-Ναι. Να ηρεμήσω εύκολο το χεις.
Έμεινε για λίγο αμίλητος. Προσπαθούσε να τα επεξεργαστεί φαίνεται όλα αυτά. Και η ερώτηση που δεν ήθελα να μου υποβάλει ερχόταν.
-Γιατί το έκανες; Και μη μου πεις δεν ξέρω.
-Περνούσα φάση για αυτό. Με πλάκωσαν τα προβλήματα τώρα τελευταία και ήθελα λιγάκι να ξεφύγω. Να ταξιδέψω αλλού. Για εκείνα τα δευτερόλεπτα ο κόσμος μου φάνηκε διαφορετικός, χωρίς ψευτιά και υποκρισία. Κατάλαβε με. Έχω κουραστεί να παλεύω συνεχώς. Και άσε που όλα πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο.
-Πιστεύεις πως με τα τριπάκια θα λύσεις τα προβλήματα σου; Αντίθετα δημιουργείς ένα σωρό προβλήματα. Δε θα ήταν καλύτερα να έχεις το μυαλό σου καθαρό για να μπορείς να λύσεις τα προβλήματα σου αλλά και για να χαίρεσαι τις απλές χαρές που θα έρθουν; Όλοι έχουμε κάτι που μας βασανίζει. Γιατί όμως να καταφύγεις στην εύκολη λύση που μόνο αρνητικά θα σου φέρει; Και όσον αφορά την κοινωνία και τους θεσμούς της στο χέρι είναι να τα αλλάξουμε. Μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο, φτάνει να το θελήσουμε πραγματικά. Και μη ξεχνάς ότι μόνο εμείς η νεολαία μπορούμε να το επιτύχουμε αυτό. Κανείς άλλος. Οι ενήλικες είναι τυφλωμένοι από το χρήμα και την εξουσία σε αντίθεση με εμάς.
-Ναι έχεις δίκιο υποθέτω.
-Πάρε τη ζωή στα χέρια σου. Μαζί θα βρούμε λύσεις στα προβλήματα που σε βασανίζουν. Είμαι δίπλα σου, μην το ξεχνάς. Δεν ισχυρίστηκε ποτέ κανείς ότι η ζωή είναι εύκολη. Φαντάστου πως θα ήταν εάν όλα ήταν ρόδινα.

Παραδέρνεις σ' ένα άγριο, ανελέητο χορό. Ένα με το πάτωμα, η ανάσα σου κοφτή, χοντρές οι παλάμες σου -δαγκάνες- ανοιγοκλείνουν ξέπνοες. Όλα στροβιλίζουν, χάνονται, σε πλησιάζουν, σε κυκλώνουν, ουρλιάζεις. Χρώματα του χάους, σε κοιτούν ειρωνικά. Είσαι χαρούμενος, υστερικό γέλιο σκίζει τα σωθικά σου. Τώρα πέφτεις, σε τραβούν, κλαις, παρακαλάς. Δουλειά, αφεντικό, υποχρεώσεις, χρήματα, στοιχήματα, όλα θρύψαλα, σκόνη στον άνεμο. Είσαι καλά. Γαληνεύεις, σταματούν οι σπασμοί. Ένα αχνό χαμόγελο, μια σπίθα τρεμοπαίζει στο ρυτιδιασμένο σου πρόσωπο. Αλίμονο! Το έργο μόλις ξεκίνησε. Μαυροντυμένες φιγούρες σε παρασύρουν σε μια έξαλλη δίνη. Λυγίζει η πλαστική σου ευτυχία. Χτυπιέσαι, μπλέχτηκες στα παγωμένα του πλοκάμια. Ανακατωμένα όλα, περιστέρια, φιλιά, θρανία, μπουνιές, σκέψεις ζοφερές, ουρλιαχτά, πετάς, πονάς, πέφτεις. Αδίστακτος κυκλώνας, οι κόρες διαστέλλονται, το στόμα σου ξερό. Περιμένεις ξανά εκείνη την φτιαχτή ευτυχία. Απάτη, ψεύτικοι όρκοι. Γύρω σου σ' ένα τέλειο κύκλο, στήνονται όλοι-όλα και σε περιπαίζουν. Δεν μπορείς να τους φύγεις, σε κρατούν σφιχτά. Σε συνθλίβουν, σου βγάζουν τη γλώσσα. Μόνο η μάνα σου μαλλιοτραβιέται, και εκείνο το ρεμάλι ο Νίκος να σου φωνάζει «Ζήσε!». Μουντό το ταβάνι σε πλακώνει. Σαν καρυδότσουφλο σε τρικυμία, βυθίζεσαι στον τελευταίο σπασμό. Τραντάζεσαι, σωπαίνεις. Οι κόκκοι του λευκού θανάτου, κυλούν, βρίσκουν την ματωμένη ένεση και ξέφρενα πανηγυρίζουν. Αποστολή, εξετελέσθη.

Αν και ακόμα νεαρή και στην ηλικία μικρή
μπορώ να πω ειλικρινά πως μέχρι τώρα η ζωή
Μου 'χει ήδη μάθει τόσα, μ' έκανε πιο δυνατή
Και έχω τόσα να σου πω, εύκολα να εκφραστώ
Τις σκέψεις μου να κάνω στίχους και μέσα τους να χαθώ
Τα μαζεύω και αρχίζω απ' το πιο σημαντικό

Όταν ήμουν πιο μικρή, ακόμη αθώο παιδί
Πειραζόμουν απ' τα λόγια, τις προσβολές, το κάθε τι,
Ήθελα ο κόσμος να με δει ως την πιο τέλια μικρή
Να με αγαπούν να με θαυμάζουν να μην με μισεί κανείς.
Συχνά με σχολιάζανε και αλήθεια στην αρχή,
Μ' έριχνε κάθε φορά ακόμη και πιο πολύ.

Αργά ή γρήγορα μεγάλωσα κι έμαθα να μην με νοιάζει
Πια αν ή όχι θα με κρίνουν καθόλου δεν με τρομάζει
Είναι πράγμα που σ' ανεβάζει ψυχολογικά ψηλά
Πριν από κανένα άλλο να νιώθεις εσύ καλά
με τον εαυτό σου, και αν απλά δεν σε γουστάρουν
θα σου πω πολύ απλά να πας να τους πεις να την κάνουν

Όταν ήμουν πιο μικρή, ακόμη αθώο παιδί
Τα 'θελα όλα δικά μου, να 'χω την «τέλεια» ζωή
Τίποτα να μην μου λείψει, κανείς να μην μ' εγκαταλείψει
Και όσο δεν τα είχα πνιγόμουνα στο πείσμα και στην θλίψη
Για να μην πολυλογούμε να στο πω σε συντομία
Μ' έτρωγε μέσα μου η ζήλια, εγωισμός, αχαριστία

Αργά ή γρήγορα μεγάλωσα κι έμαθα να μην με νοιάζει
Τι μου λείπει τι δεν έχω καθόλου δεν με τρομάζει
Εκτίμησα αυτά που έχω και επάνω τους γαντζώθηκα
Κατάλαβα την σημασία τους και τότε εκεί αγχώθηκα
πώς θα μου φύγουν μακριά, γι' αυτό τα κρατάω σφιχτά
Μου κρατάνε συντροφιά τις νύχτες που κλαίω πνιχτά.

Όταν ήμουν πιο μικρή, ακόμη αθώο παιδί
Προτιμούσα να μου δίνουν παρά να δίνω και γιατί,
Νόμιζα πως δεν θα κέρδιζα αν έδινα κάτι,
Μα αποδείχτηκε κι αυτό μια ακόμη αυταπάτη.
Όσο έδινα αν έπαιρνα χαιρόμουν την συνεργασία
Μα αν δεν με ωφελούσε για μένα έχανε την αξία.

Αργά ή γρήγορα μεγάλωσα κι έμαθα να μην με νοιάζει
Αν θα δώσω ή αν θα πάρω καθόλου δεν με τρομάζει
Δεν μου κάνει διαφορά πάντα κερδισμένη βγαίνω
Έμαθα ακόμη να προσφέρω και τίποτα να μην παίρνω
Κι από τότε που το κάνω πολύ απλά θα σου πω
Η ευχαρίστηση που παίρνω αυξάνεται κάθε λεπτό.

Όταν ήμουν πιο μικρή, ακόμη αθώο παιδί
Συχνά στο νου μου είχα την σκέψη πώς να πάρω εκδίκηση
Όταν με πληγώνανε δεν μ' άρεσε να συγχωρώ
Αφού με στενοχωρούσαν έπρεπε να τους στεναχωρώ
Έτσι σκεφτόμουν λανθασμένα πως θα ήταν το σωστό
Ασχέτως αν ή όχι κάπου έφταιγα κι εγώ

Αργά ή γρήγορα μεγάλωσα κι έμαθα να μην με νοιάζει
Αν δεν θα εκδικηθώ τώρα πια δεν με τρομάζει
Πατί πλήγωσα κι εγώ ανθρώπους που στ' αλήθεια μ' αγαπούσαν
Έμαθα πια να συγχωρώ αυτούς που μ' αδικούσαν
Είναι η καλύτερη εκδίκηση πίστεψε με όταν σου πω
Συγχώρα ξέχνα τους εχθρούς σου και ζήσε το κάθε σου λεπτό.

Και κάπου εδώ τελειώνω αυτά που είχα να πω
Είμαι μικρή ακόμη τώρα μαθαίνω να ζω
Αυτά αν και είναι πράγματα που έμαθα νωρίς
Είναι παντοτινά μαθήματα ζωής.

Χαίρετε καλέ κύριε, καλή κύρια, ανέμελο παιδί

Είμαστε ζογκλέρ από τον δρόμο (για τον δρόμο) που πιστεύουν πως η ευτυχία δεν βρίσκετε σε καμία ετικέτα κανενός ρούχου σε κανένα τραπέζι κανενός café. Η ευτυχία πιστεύουμε ότι βρίσκεται εκεί που δεν έχει βάλει χέρι το κέρδος, η εκμετάλλευση και λοιπές καπιταλιστικές αξίες.

Με αφορμή την καθημερινή λεηλασία του χρόνου μας από της εργατοώρες από την κατανάλωση, από την παράγωγη, από το σχολειό, από την σχολή, από τα ιδιαίτερα, αποφασίσαμε να διοργανώσουμε κάτι για εμάς από εμάς όχι μόνο σαν απόδειξη του τι μπορούμε να κάνουμε όταν οργανωθούμε, αλλά και για την χαρά του να συνεργάζεσαι με άτομα για να στηθεί μια αντιεμπορευματική φάση.

Ελπίζουμε να δημιουργηθεί το ερέθισμα σε κάθε πλατεία, σε κάθε δρόμο, σε κάθε πόλη, άτομα με κοινά στοιχεία να αρχίσουν να συσπειρώνονται ΟΧΙ με βάση τα κοινά συμφέροντα ή τα κοινά εξωτερικά χαρακτηριστικά αλλά με βάση την κοινή επιθυμία του «να περάσω καλά, να γελάσω, να νιώσω ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΩ ΓΙΑ ΤΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΜΟΥ.

Αυτόνομοι ζογκλέρ για την
δημιουργία αντίεραρχικών υποδομών

Reviews

ή αλλιώς, λίγο πανκ για τις κρύες νύχτες του χειμώνα

Killl the cat – Φιλιά στο Χάος:

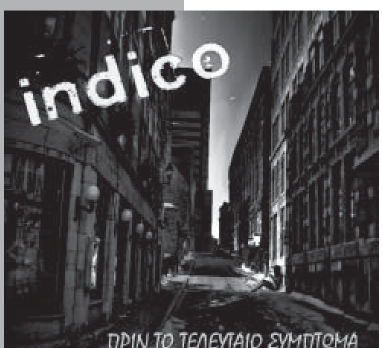
Η 3η ολοκληρωμένη δουλειά από τους kill the cat με ένα πιο ρομαντικό άλμπουμ αλλά παράλληλα διατηρώντας τα επίπεδα χιούμορ και σουρεαλισμού τους. Γαμάτο artwork από τους ktc και την παρέα τους. Η μουσική τους όπως πάντα ska/punk με έντονους χορευτικούς ρυθμούς, ευφάνταστα ριφάκια, άμεσους στίχους και χαρακτηριστικούς συνδυασμούς σαξόφωνου-πιάνου και γυναικείας φωνής. Το άλμπουμ ήταν μια ολοκληρωμένη DIY δημιουργία στο Αυτοοργανωμένο studio κολεκτίβας ήχου-λογού και mixing/mastering από τους ίδιους και τους δικούς τους. Respect.
Επικοινωνία: killthecat.gr

-Φιλιά στο χάος.

Εν Ψυχρώ Demo:

Οι dbeat/hardcore Εν Ψυχρώ από Λευκωσία κυκλοφόρησαν έξι δικά τους κομμάτια στο ίντερνετ, ηχογραφημένα ζωντανά. Κινούμενοι στη DIY σκηνή, ο ήχος τους είναι επηρεασμένος από Hardcore, Punk, D-beat, Crust και Thrash Metal. Οι λάτρεις του σκληρού ήχου θα γουστάρουν σίγουρα. Στο μουσικό κομμάτι, τα ριφάκια βγάζουν πολλή darkίλλα, και ο στίχος είναι άμεσος και επιθετικός με ολίγον τι άγρια φωνητικά. Γρήγορο παίξιμο, βίαιο σχεδόν, από κιθάρες και μπάσο με κάποια πιο αργά riffs ενδιάμεσα και σίγουρα μεγάλο respect στον ντράμερ που κοπανήθηκε με τόσο μεράκι! Βρείτε τους στο: myspace.com/enpsychro

Indico – Πριν το τελευταίο σύμπτωμα:

Η πρώτη ολοκληρωμένη δουλειά των Indico από Ελλάδα. Κινούνται σε πανκ/ροκ/μέταλ οδούς, με μελωδικά φωνητικά και κομμάτια δουλεμένα και ψαγμένα. Γενικά ο ήχος τους μου θύμισε παραπάνω ξένο πανκ ροκ, καμία σχέση με τον ήχο πολλών kaca-punk συγκροτημάτων από Ελλάδα. Ξεχωρίζουν τα κομμάτια «Λευκές Σελίδες» και «Παλιάτσος» ενώ στο κομμάτι «Χίλια Ουρλιαχτά» συμμετέχει και ο Γιάννης από τα Μεθυσμένα Ξωτικά. Βρείτε τους στο: myspace.com/indico

ποιήματα

Μέσα στον ορυμαγδό και στους καθρέφτες
ανάμεσα στα χαλάσματα και τις ρωγμές του σύμπαντος
ανατέλλων ρομφαία ο εαυτός μας
δυο στιγμές ακόμα
η ζωή στα πόδια μας

εμείς την πατήσαμε η πέσαμε σε τεχνάσματα;
εμείς την ζήσαμε η είμαστε αποτελέσματα;

βαρύτητα και status quo
αντίδραση και mea culpa

ανάληψη εύθηνης και κατάκριση
εκμηδενισμός και αποδοχή....εκεχειρία

άσε με και ακολούθα...
το άσπρο η καθαριότητα και οι λεκέδες τους

μια πρόποση:
στην εποχή των λεπρών σκιών και των αρρωστημένων σιωπών
στην μέρα των φοβισμένων παιδιών
στις νύχτες των καθημερινά απροσαρμόστων
σε φίλους και εχθρούς

για τελευταία φορά...μια και έξω

ξεθάβω το τσεκούρι του πολέμου
και κουβαλώ βροχές και άνεμους
μανές θύελλες και πατερά λαβα

για όσα θέλω να ζήσω για όσα έζησα
για κάθε παιδικό μου όνειρο
για κάθε αμμουδιάς κάστρα
για τες χαμένες μας ανατολές
για τις χαμένες ευκαιρίες

για την στέγη με τ' άστρα
και το φαί με τα διαμάντια

ο πόλεμος συνεχίζετε αγάπη μου

civil-climfax

Κάποτε διάβαζα ποιήματα
που μιλούσαν για λευτεριά
κι ένιωθα κύμματα ελπίδας να ξεσπάνε
κάτω απ'το δέρμα μου,
μια απελμισμένη ροή ηδωνής που λαχταρούσε,
λευτεριά...

Μα τώρα έμαθα
πως οι λέξεις έχουν αλλάξει σημασίες,
πως παραπλανούμαστε απο μια μονάχα ιδέα
δίχως λέξεις να την εκφράσουμε,
δίχως πράξεις να δράσουμε.
θυμάμαι που καθόμασταν
εκείνη την νύχτα γύρω απ'τη φωτιά
και μου είπες
'κάποτε υπήρχαν ανθρώποι
που πέθαιναν για λευτεριά,
τώρα αγοράζουν πλυντήρια
για να νιώθουν ελεύθεροι.'

Για την ορμή μου να πετάξω
καλιεργίσατε αεροπλάνα
ενώ κάτω απ'τα πόδια μου
εκατομύρια πουλιά ξεσκίζουν τον ουρανό
με τα γυμνά τους κορμιά...

Για την επιθυμία μου να ζήσω, να νιώσω,
μου πετάξατε οινόπνευμα και ναρκωτικά,
για να μην σκέφτομαι, για να αφεθώ,
στην ψευδαίσθηση της ζωής.

Μια μονάχα φλόγα
αναπνέει ακόμη μέσα μου.
Αυτή της ανατροπής,
αυτή του ξεσυκωμού,
αυτή που θα μας κτήσει φτερά να πετάξουμε,
που θα καταστρέψει τα κλουβιά μας για να ζήσουμε,
αυτή που θα γεννήσει έστω και λίγη ανθρωπιά
στην μαύρη καρδιά του κάθε άνθρωπου.

Μες το χάος είσαι η μόνη μου ελπίδα
Είμ'ο ήλιος κι' είσαι η μόνη μου αχτίδα
Τα καφέ σου μαλιά όταν πέφτει η νύχτα
το πρόσωπο μου να καλύψουν,μην φοβάσαι..ρίχτα
θέλω ν'ανέβω μαζί σου στην αυλή του παραδείσου
κι'αν δεν υπάρχει θεός, ας χαθώ στην κόλαση σου
κλείσε τα μάτια σου, κι'έλα στην αγγαλία μου
θέλω να ξέρεις πως θα'σαι πάντα δικιά μου
γιατί να μην έχω το θάρρος να στα πώ...
αλλά αυτο αγάπη μου είναι για'σένα

Κραυγές απο τα στρατιωτικά κολαστήρια της αγαπημένης πατρίδας

Εν είμαι καλά. Ασφυκτιώ.
Ανδίασα.
Εμίσησα
τους ''πουπάνω μου''
τους ''σειράες μου''
τους γονιούς μου
τζαι πάω να μισήσω τον εαυτό μου.
Εν μπορώ να πιάσω μια απόφαση.
Ταλαντεύκουμαι
που την ασφαλή σκλαβιά
στην επικίνδυνη τζαι εύθραυστη ελευθερία.
Θέλω να ξεσπάσω
να εκραγώ
αλλά εν μπορώ.
Θέλω να εκραγώ
τζαι ΝΑ ΣΑΣ ΠΑΡΩ ΟΥΛΛΟΥΣ ΜΑΖΙ ΜΟΥ...

Φίλε, εσύ ήσουν που πολεμούσες για ιδανικά
και έλεγες ότι δεν πεθαίνουν έτσι εύκολα τα παιδιά;

Φίλε μου που εσύ τώρα γελάς;
Εσύ, έλεγες τον "Μπάτσο θέλεις να γαμάς"

Δεν παίρνεις τα πόδια σου απ' την δουλειά,
δεν ξέρεις τι θα πει "Πολεμαω ουτοπικά¨"

Αν και τα αίματα βράζουυν και οι θύμησες καλπάζουν
στον καναπέ βουλιάζεις και αλλάζεις κάθε τόσο το κανάλι.

Φίλε μου θα τα πούμε ξανά,
όταν θα υπάρχουν μέσα σου μυαλά.

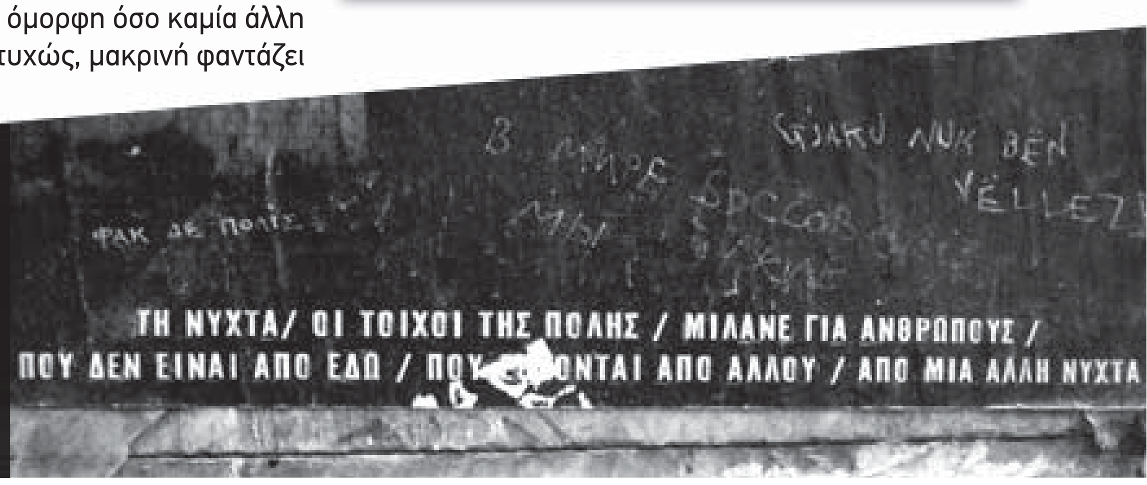
Ουτοπία

Ξυπνάω ένα πρωινό και πάω έξω να βγω
μα δεν βλέπω αυτό που θέλω να δω
Όλα γύρω μου τόσο άσχημα και γκρίζα
και δυστυχώς αν δεν τα πάρουμε στα χέρια μας
θα μείνουν πάντα ίδια
Γύρω, γύρω όλο φασαρία
είναι ο κοσμάκης που διακινείτε με μανία
Με μανία για να πάει πίσω στη δουλειά
η ρουτίνα του είναι να ταΐζει αφεντικά
Κλείνω τα μάτια δεν μπορώ άλλο να δω
ονειρεύομαι αυτό τον πολυπόθητο γαλάζιο ουρανό
Ονειρεύομαι και βλέπω μια γροθιά αγάπης
με δύναμη να σπάει τα τείχη της άπατης
Ονειρεύομαι μια πόλη όπου το να ''γαμάς'' δεν έχει ''αξία''
αλλά οι γνώσεις σου και τα βιβλία
Μια πόλη όπου το γκρίζο δεν έχει χώρο
Μια πόλη όμορφη χωρίς κανένα αστυνόμο
Μια πόλη όπου το χαρτί δεν μετρά
και η αγάπη δεν αγοράζετε σαν αξεσουάρ
Μια πόλη τόσο όμορφη όσο καμία άλλη
Μια ουτοπία που δυστυχώς, μακρινή φαντάζει

Πάρε τον έλεγχο

Πλύση εγκεφάλου, πλύση ολική
Γλύφεις κώλους για να πάρεις, θέση βολική
Για ψωροδεκάρες πούλησες την ζωή σου
Και το παραδέχεσαι, δεν είναι πια δική σου.
Πλύση εγκεφάλου, στις στάχτες του μυαλού σου
Φύσηξε αέρας, και έχασες τον νου σου.
Σ' αυτή την κοινωνία, γεμάτη με σκατά
συνδέεις την χαρά σου, με λιγοστά λεφτά
Ξύπνα ανθρωπάκο, ξύπνα επιτέλους
γιατί θα ξεκινήσει η αρχή του τέλους
Ξύπνα ανθρωπάκο, άνοιξε τα μάτια
χτύπα το αφεντικό σου, κάνε το κομμάτια
Κάψε αυτοκίνητα, κάψε και γραφεία
Δείξε την αξία σου, στην σκατοκοινωνία
Μπροστά στην τηλεόραση, αυτοί σε υπνωτίζουν
Γίνεσαι μαριονέτα τους, χωρίς να σε κουρδίζουν.
Άνοιξε το στόμα σου, και δείξε την οργή σου
Πάρε ΕΣΥ τον έλεγχο στην μίζερη ζωή σου

Liz Ard

Ρουτίνα

Ξυπνάς και πάλι στη μιζέρια
Ξυπνάς και πάλι στην απάτη
Ντύνεσαι, πλένεσαι, φοράς το ψεύτικο
χαρούμενο πρόσωπό σου
Το έκανες πια να φαντάζει αληθινό
Βγαίνεις έξω, πας δουλειά
Δουλεύεις πλέον για αχόρταγα αφεντικά
Τρως, πίνεις, κοιμάσαι, ξυπνάς, νομίζεις πως ζεις
ΝΟΜΙΖΕΙΣ, είσαι απλά ένας σκλάβος στη ρουτίνα
Κοίτα κάτω, δες το πάτωμα, είναι ασπρόμαυρο
Κατάντησες και εσύ ένα ακόμη πιόνι του
ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Εσύ Δημοσιογράφε

Μαριονέτα, ναι, μια απλή μαριονέτα είσαι
σαν τον Πινόκιο και εσύ
Μόνο που η μύτη σου δεν μεγαλώνει με το ψέμα
Με το ψέμα που καθημερινά προσπαθείς να
στάξεις στον εγκέφαλο μας
Με το ψέμα που ουσιαστικά σου το σέρβιραν και
εσένα αφεντικά
Με το ψέμα που μεταδίδεις για λίγα λεφτά
Με το ψέμα, ναι με το ψέμα είναι χτισμένο όλο το
σύστημά σας
Και εσύ απλά ένας μικρός ψεύτης μπροστά στα
αφεντικά
Ναι, ψεύτης, ένας απλός ψεύτης είσαι
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΕ
Ένας απλός μικρός ψεύτης, που καθημερινά
μέσα από ένα κουτί
μας σερβίρεις ΣΚΑΤΑ

Προσευχές

Ρίξε μια μάτια στην πιο κοντινή εκκλησιά
Όλα τόσο λαμπερά και ακριβά
Ρίξε μια μάτια στην Αιθιοπία
Ναι, τα βλέπεις και σου προκαλούν αηδία
Παιδιά δεν έχουν τίποτα να φαν
Πεθαίνουν από κάθε λογίς αρρώστιες
καθημερινά
Τώρα ρίξε άλλη μια μάτια στην εκκλησιά
Που ο κάθε πάπας είναι ντυμένος με χρυσαφικά
Εσύ; τι κάνεις για όλα αυτά;
Με προσευχές ξεφεύγεις και ξεχνάς
Ένας πόλεμος ξεσπά
Χιλιάδες άνθρωποι με φέρετρα γυρνάν
Που πήγε; που είναι ο θεός σας τώρα;
Σκέψου για λίγα λεπτά, τώρα τι;
Πάλι με προσευχές θα ξεχαστείς
Αστό, πάει πια
Σε έκαναν και εσένα να τους ακολουθείς τυφλά
Να ξέρεις όμως ανθρωπάκο ένα πράγμα μόνο,
ο κόσμος δεν διορθώνεται με ΓΑΜΗΜΕΝΕΣ
ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

Άλλη μια πεταμένη μέρα...
Οι ίδιες διαδρομές, οι ίδιες φάτσες
Ένα διαρκές déjà vu
Σχολείο, σπίτι, έξω και πάμε απ' την αρχή.
Μέχρι και οι νύχτες μας κατάντησαν
Να μοιάζουν πεθαμένες.
Γαμώτο.
Κι αν ζω για κάτι,
Είναι πως μια μέρα θα βρεθώ
Να παίζω ποδόσφαιρο
Στα ισοπεδωμένα αποκαΐδια
Της Μακαρείου.

Δεν υπάρχει εύκολος ή έτοιμος δρόμος.
Τον δρόμο τον φτιάχνουμε
προχωρώντας...
Κάθε φορά που ξεπερνάμε τους φόβους
μας.
Που κλείνουμε τα μάτια και βουτάμε,
Πέφτοντας με τα μούτρα.

Πολεμικός Στοχασμός #3

Θέλω εξάρσεις συναισθημάτων χωρίς να επιβαρύνω τις εγκεφαλικές λειτουργιές με ναρκωτικά. Απλά να σας παρακολουθήσω να κάνετε έρωτα μια φορά χωρίς να γίνω αντιληπτός. Εν ανέχομαι τους υπολογισμούς γιατί μόνο η εμπειρική αυτοψία μου εξηγείται ειλικρινά. Είτε ιεροποιειται είτε απαγορεύεται στον απολογισμό είναι μόνο μια απομάκρυνση που την αλήθκεια. Που χτυπά συχνά και αόριστα μέσα στο σκοτάδι χωρίς να αντιλαμβάνεσαι τον εχθρό η το όπλο. Ότι έχω να αντιμετωπίσω εν να το φέρω στο φως ποτέ εν χτυπώ ούτε δέχομαι χτυπήματα με τα μαθκια κλειστά.

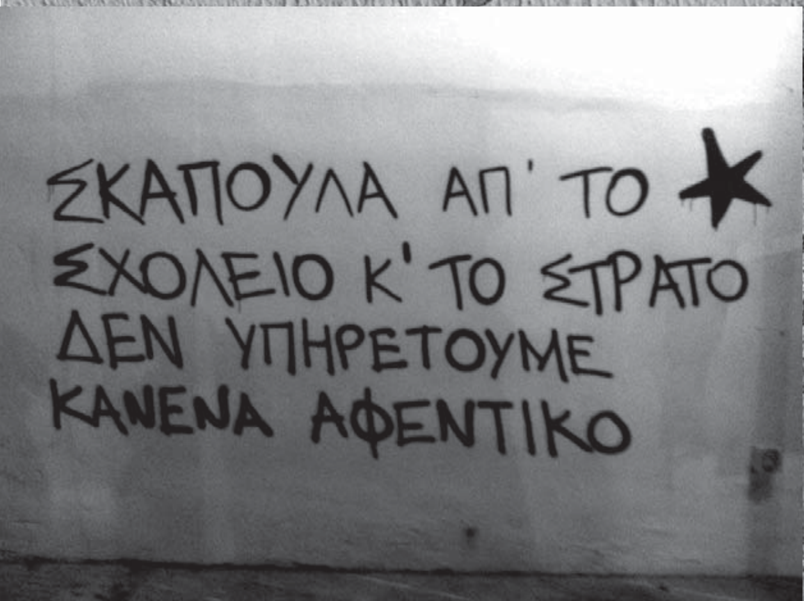
«Η χαρά γονιμοποιεί η θλίψη γενναει» William Blake

Word on the streets

1 ΧΡΟΝΟΣ ΣΚΑΠΟΥΛΑ!

ένας χρόνος Σκαπούλα, ένας χρόνος δράσεων και παρεμβάσεων, αγάπης και μίσους. ένας χρόνος μιας συνεχούς προσπάθειας να σπάσουμε τη σιωπή, τη σιωπή της τσιμεντούπολης, των διαχωρισμών, της κατανάλωσης και της εθνικής βλακείας. ένας χρόνος πολιτικού πειραματισμού και ανατρεπτικών ονείρων. ένας χρόνος δημιουργίας και καταστροφής, ένας χρόνος γεμάτος συντροφικότητα και όρεξη για δράση. ένας χρόνος λοιπόν... ας είναι ο πρώτος από πολλούς!

PARTY, 3 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ

στο wherehaus612, Παλλουρκώτισσα
από τις 18:00 με μουσική από DJ

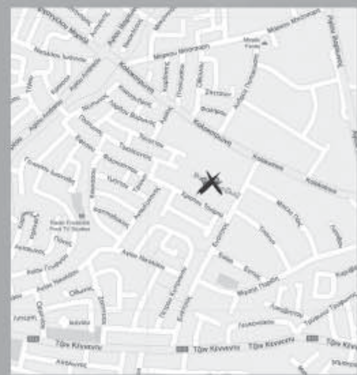
20:00 Προβολή:
Σκαπούλα Attack (για τον ένα μας χρόνο)

20:30 D.I.Y. Συναυλία:

BLACK MERMAID (punk)
ΑΝΤΙΔΟΤΟ (punk)
ΕΝ ΨΥΧΡΩ (d-beat/hardcore)
ΑΔΙΟΡΘΩΤΟ ΛΑΘΟΣ (hip-hop)
INTIBAH (intibah!)

ΓΚΡΑΦΙΤΙ
ΖΟΓΚΛΕΡΙΚΑ
ΦΑΙ & ΠΟΤΟ
ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟ
ΣΚΑΠΟΥΛΑ 4!

Οδηγίες: Περνώντας την μεγάλη εκκλησία της Παλλουριώτισσας, (ερχόμενος από το κέντρο της πόλης) στρίβεις δεξιά μετά τα gloria jeans, και προχωράς ίσια. Περνάς τον αστυνομικό σταθμό, μετά την κατηφόρα στρίβεις στο πρώτο δεξιά και ξανά πρώτο δεξιά.

WHEREHAUS612
Μιχαήλ Κουσουλίδη 5

Μαθητική ομάδα Σκαπούλα / skapoula.espivblogs.net

Κι είναι τα χρόνια που περνάνε

κι όλα μοιάζουνε τα ίδια

Κοίτα τη ζωή σου μην πετάξεις στα σκουπίδια

Κοίτα μη σε κάνουν να μισήσεις τον εαυτό σου

Μίσησε το φόβο που σκορπάνε στο μυαλό σου